

ХАЛ КЛЕМЕНТ КРИТИЧНА ТОЧКА

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

ПРОЛОГ

От разстояние шестнадесет светлинни години Слънцето изглежда по-малко ярко от звездата на върха на меча на Орион. И искрицата, която пробяга по диамантените лещи на странната машина, едва ли би предизвикала никаква реакция. Доста хора на кораба си помислиха, че така роботът се сбогува с планетната система, където го бяха направили, и това бе така естествено за едно чувствително и сантиментално създание. Човешкото творение започна да пада на огромното тъмно тяло, от което го отделяха само няколко хиляди мили.

Погледната от това разстояние, дори обикновена планета изглежда ослепително ярка, особено ако е на орбита около ярка звезда като Алтаир.

Внезапно формите на спускаемия апарат се промениха. Досега напомняше на ракета с необикновена конструкция, която каца с помощта на закрепени допълнително външни двигатели. Реактивните струи танцуваха ослепително, което бе съвсем естествено — колкото по-ниско бе, толкова по-плътна ставаше атмосферата. Но самите двигатели не трябваше да греят. А те направо светеха. И струите им ставаха все по-ярки и по-ярки, сякаш когато се стремяха да забавят падането, то се ускоряваше въпреки усилията им. Намесиха се далечните оператори. Ослепително блеснаха избухвания, но не в дюзите, а на местата на металическите скоби, на които двигателите бяха окачени. Апаратът се освободи от излишната вече тежест и започна свободно да пада.

Но това бе само за миг. Не мина и половин секунда след изхвърлянето на двигателите и над падащия като камък обект се разтвори голям парашут. При тази огромна сила на тежестта би могло да се предположи, че въжетата няма да издържат и веднага ще се скъсят, но конструкторите си познаваха добре работата и нищо непредвидено не се случи. Невероятно гъстата атмосфера дори тук, на тази височина, бе няколко пъти по-плътна от земната и надеждно

издуваше заобления купол на парашута. Без никакви приключения роботът се спусна на повърхността на планетата.

Почти веднага приличащото на яйце тяло, което лежеше с широката си и по-тежка част на почвата, разтвори окачалките, които го съединяваха с парашута, и се придвижи на елегантните си вериги встрани от хаотичното преплитане на въжета и пъстроцветна материя. И веднага спря, сякаш да се огледа.

Но това бе само привидно. Зрението не беше се възстановило. Толкова зорките във вакуума очи трябваше да се настройт за новата обстановка. Коефициентите на прекупване на диаманта и на новата среда не биваше да предизвикват изкривявания на изображението. Но процедурата продължи кратко — самата атмосфера извърши промяната, като бе допусната вътре в оптическото устройство.

На повърхността на планетата цареше почти пълен мрак, но той вече не беше страшен за очите на робота. Усилвателите улавяха и размножаваха всеки квант светлина. А доста далеч от това място хората не се откъсваха от телевизионните екрани.

Пресеченият терен на пръв поглед не се отличаваше много от земния. В далечината се виждаха очертанията на високи хълмове, достатъчно размити, че да подсказват наличието на гора. Наблизо почвата бе покрита с пълтен килим растителност, приличаща на обикновена трева, но ако се съди по следите, оставени от робота, тя бе къде-къде по-чуплива от нея. На различни места се виждаха струпвания на високи дървета. Този свят изглеждаше напълно неподвижен и само шумовете, идващи от микрофоните, подсказваха, че не е така. Но засега никъде не се забелязваха признания на животинско присъствие.

Следващите десет часа изтекоха в напрегната работа. Роботът изследваше мястото на кацането. Спираше пред някое растение, осветяваше го или без видима причина дълго замираше и разглеждаше местността. Понякога издаваше продължителни звуци — правеше го в падините между хълмовете и така сякаш изучаваше ехото.

Често се връщаше при изоставените предмети и отново ги разглеждаше, изглежда очакващо нещо да се случи с тях. И тази среда — с такива необикновени условия не закъсня — да си покаже рогата. Корозията започна бързо да погълща металите и скоро на това място

нямаше и най-малкото доказателство, че е кацало ръкотворно съоръжение.

* * *

Скоро стана ясно, че на планетата съществуват животни. Те в голямата си част бяха дребни и пъргави, но от това тяхната привлекателност за робота не намаля. Той се интересуваше от всичко, което се мяркаше пред изкуствените му очи, и се стараеше да се приближи колкото се може повече. Тези създания на природата имаха люспеста кожа и осем крайника. Едни явно бяха тревопасни, други — от рода на хищниците и лешоядите. И операторите изцяло им се отдахода.

Разумното същество се появи съвсем случайно. На височина бе повече от девет фута и следователно, в условията на тази планета, тежеше повече от тон. И като всичко живо и подвижно в този свят бе покрито с люспи и притежаваше пълния набор от осемте канонични крайника. Но то принадлежеше към правоходещите и стоеше изправено на два крака, следващите два крайника изглежда не служеха за нищо, а горните четири изпълняваха ролята на ръце.

Операторите веднага се убедиха, че съществото е разумно: в ръцете си носеше две дълги и две къси копия с каменни накрайници и всичките държеше готови за удар.

Каменни оръдия! Какво разочарование за земните наблюдатели. Впрочем те скоро си спомниха какво стана с техните метални изделия на тази планета и решиха да не прибързват с оценките си за нивото на култура на туземците по използвания от тях материал. И веднага започнаха внимателно да изучават съществото.

То се придвижваше бавно и явно се стараеше да не оставя следи. Но изглежда добре знаеше, че съвсем без следи не може да мине, и понякога се спираше и изграждаше хитроумни устройства от гъвкави клонки на рядко срещащите се тук растения и заострени пластинки, които носеше в голяма кожена торба, преметната на люспестата му гърбина.

Предназначението на тези съоръжения стана ясно, след като туземецът се отдалечи и можаха да ги разгледат чрез робота. Те

представляваха хитроумни капани, направени така, че да забият в тялото на всеки преследвач по един остьр камък и най-вероятно бяха предназначени за животни, а не за туземци — разумното същество лесно би открило и избягнало заплахата, като се движи паралелно на оставената следа.

Но фактът, че се вземаха такива предпазни мерки, бе достатъчно интересен и възбуждаше въображението. На робота заповядаха да следва туземеца и да проявява максимум внимание. Съществото измина поне шест мили и постави около четиридесет капана. Машината лесно ги заобиколи, но няколко пъти попадна на заложени преди това капани. Острите пластинки не причиниха вреда на апаратата и повечето се изпочупиха при удара. Изглежда цялата местност наоколо бе „минирана“

Следата заведе робота до хълм със закръглен връх. Туземецът се изкачи на него и спря до тясна цепнатина, огледа се (досега операторите не бяха открили органите на зрението) и като не видя никой да го преследва, извади от торбата си кълбовиден предмет, голям колкото портокал, опипа го нежно с тънките си палци и изчезна от погледа.

И само след две-три минути се появи отново, но без предмета. Заспуска се по склона, като внимателно заобикаляше поставените капани — свои и чужди, — и тръгна в съвсем друга посока.

Известно време операторите се съвещаваха какво да правят: да следват ли туземеца, или първо да проверят какво има на хълма. Първото изглеждаше по-разумно — съществото се движеше, а хълмът щеше да си стои на мястото още стотици години. И те прецениха, че по следите ще открият аборигена, освен това наблизаваше нощ и той като всички същества на Тенебра щеше да изпадне в състояние на анабиоза.

Работът изчака гърба на туземеца да изчезне от погледа и започна да се изкачва нагоре по склона. Цепнатината водеше към плитък кратер, на дъното на който се намираха стотици топки, напълно прилични на току-що оставената. Те бяха грижливо подредени в една редица. Истинската им природа бе така ясна, че на робота не бе заповядано да разсече нито едно от тях. Това бяха яйца!

На борда на кораба възникна продължителна и оживена дискусия. През това време роботът бездействаше. После напусна

кратера, спусна се обратно по склона, с още по-голямо внимание премина „минното поле“ и тръгна по следите на туземеца.

Това не бе така лесно, както през деня — заваля дъжд и видимостта се влоши. Хората още не бяха решили как роботът най-добре да се движи през нощта: да се прикрива в долчинки и зад възвищения, при което да вижда малко, или да кара по върховете и билата и да има широк обзор. Впрочем в дадения случай този проблем не беше на дневен ред. Туземецът бе вървял направо, като не бе обръщал внимание на релефа.

След като извървя десет мили, роботът се оказа на поляна, разположена пред стръмен склон, в който се виждаха множество отвори на пещери.

Туземците не реагираха на светлината на прожектора. Те или спяха по подобие на хората, или прекарваха нощното вцепенение, така типично за животните на тази планета. Никакви признания на цивилизация, по-развита от каменната, не се забелязваха.

Роботът изключи голяма част от светлините си и тръгна обратно. Той се насочи към хълма с кратера и запълзя настойчиво и целенасочено. Когато се изкачи на върха, в хълбоците му се отвориха люкове и от тях се подадоха манипулятори, прилични на човешки ръце. Те внимателно взеха десет яйца от единия край на редицата, без да оставят промеждущици, и ги прибраха в корпуса.

Като свърши тази работа, роботът се спусна по склона и се зае да изучава капаните. Изваждаше от тях каменните остриета и прибираще най-запазените в гнездата на пластмасовия си корпус.

След това с максимална скорост се изтегли. Алтаир бе изгрял, когато роботът с образците местно оръжие и похитените яйца бе далеч от кратера и още по далеч от пещерното селище.

I

Ник разтвори високите растения и излезе на открито пространство, след което се спря и произнесе няколко от онези думи, които Фейджин никога не превеждаше. Нито бе ядосан, нито удивен, че пред себе си видя вода — нали бе още ранно утро, — но го огорчи обстоятелството, че вляво и вдясно също блестеше познатото огледало. Проклета работа — бе попаднал на полуостров и нямаше начин да се върне обратно.

Честно казано, той не знаеше дали го преследват, но не се съмняваше. След бягството си бе загубил два дни да обърква следите си, като бе направил голямо отклонение, преди да се насочи към селото си.

Докато беше в плен, Ник се убеди, че похитителите му са превъзходни ловци и следотърсачи. Надяваше се да са загубили дирите му — изкушение голямо, но сам не можеше да повярва в това. Та те така настойчиво искаха да ги заведе при Фейджин!

Ник извърши насилие над себе си и се върна в действителността. Разсъжденията остави за после. Сега трябваше да преценява: да се връща ли назад, или да чака езерото да се изпари? И в двата случая можеха да го настигнат. Трудно бе да определи къде рискът е по-голям. Но поне нещо можеше да провери.

Приближи се до водата, погледна я внимателно и рязко удари с длан. Кръговете тържествено се заразходжаха по езерото, но те не го интересуваха. Друго бе важно — пръските! Той ги проследи, усети да го бълскат по тялото, прецени как падат и с радост се убеди, че и най-едрите се изпаряват, преди да достигнат повърхността. Езерото щеше да живее още малко! Ник седна и започна търпеливо да чака.

Духна лек вятър и растенията започнаха да се събуждат. Те посрещаха новия ден. Ник усещаше това с ноздрите си. Той добре знаеше какво ще последва — вятърът ще се усили, по езерото ще се появят дупки, от които вихрите на горещия въздух ще изсмукуват

образуващата се пара. И нивото ще започне да спада по-бързо, отколкото му е необходимо.

Би могъл да се задуши, ако е прекалено близо и вятърът стихне, но това сега няма да стане — течността отстъпваше и изчезваше като прекрасен мираж. Ник се надигна и предпазливо тръгна напред. От двете му страни продължаваше да има прекалено много вода. Значи този полуостров действително продължаваше с гребен, който разделяше на две цялото езеро. Какво пък, така бе по-добре.

Утрото премина спокойно. Преследвачи не се появяваха. Почти непрекъснато тичаше, като гледаше да се разминава мирно с опасните диви зверове. Направо му вървеше. Обикновено такъв преход биваше разнообразяван от четири или пет схватки с разни хищници, а днес спечели само една.

Часовете се изнисваха един след друг. Ник продължаваше да върви толкова бързо, колкото можеше. Единственото стълкновение с летящ хищник почти не го забави. Нападателят излезе насреща и пикира към Ник, като едва не докосна почвата. За щастие ръката с накрайник от нож се оказа по-дълга от пипалата и острието разряза така сполучливо газовите мехури, че хищникът безпомощно и шумно се замята из шубрака.

Ник прибра ножа в канията и продължи напред, без да намалява скоростта си, но потриваше внимателно ръката си — отровното смукalo бе успяло да я достигне.

Когато най-после се озова в познати места, ръката бе престанала да го боли и Алтайр стоеше високо в небето. Ник измени посоката и ускори крачката си.

... Фейджин беше на обичайното си място в центъра на селото. Като се приближи, Ник викна високо Учителя.

— Заплашва ни опасност, Фейджин. Притежаваш ли оръжие, за което ние не знаем?

Както обикновено, изминаха няколко секунди, преди да прозвучи отговорът:

— Какво е станало с тебе, Ник? Ние не се надявахме повече да те видим. Защо споменаваш за оръжие, нима ще се биеш с някого?

— Боя се, че да!

— С кого?

— С тези, които приличат на нас. Но те не отглеждат добитък и не умеят да палят огън, и наричат нещата с други имена.

— Къде ги срещна? И защо трябва да се бием с тях?

— Историята е дълга. Но най-добре ще бъде да започна отначало. За съжаление нямаме време за губене.

— Започвай и бъди по-подробен.

— Както се бяхме уговорили, аз тръгнах на юг и започнах да картографирам местността. В областта, където обикновено ловуваме или пасем добитъка, не ми се случи да отбележа особено изменение. А за онези местности, които малко познавам, ми е трудно да кажа какви са били преди това. В края на първия ден забелязах отличен ориентир — планина с правилен коничен връх, много по-висока от тези, които бях виждал до този момент. На втория ден минах край източното й подножие. Посрещна ме със силен вятър и затова я нарекох Планина на бурите. И по склоновете ѝ сигурно има достатъчно треви и дървета, които растат през нощта. Разузнаването трябваше да извърша така, че да се спусна обратно от нея преди настъпването на тъмнината. Останалото мина както обикновено. Често ме нападаха различни зверове, аз се защитавах и така си осигурявах достатъчно храна. Но на третия ден, когато се намирах в равнината, някакъв хищник, скрит в дупката си, ме хвана здраво за краката с лапата си. Моите копия не му причиняваха изглежда никаква рана. Едва ли бих се измъкнал сам, ако не бяха ме спасили.

— Спасили? — Този въпрос зададе не Фейджин, а Джим. — Кой те спаси? Нас ни нямаше там.

— Той не беше от нашите. Или поне не съвсем от нашите. Напълно приличаше на нас и копията му бяха същите, но когато убихме звяра в дупката и започнахме да говорим, не се разбрахме. Той произнасяше съвсем непознати звукове. Дори отначало не разбрах, че се обръща към мен. Реших да тръгна с него и така да го опозная повече. Това ми се видя по-важно от правенето на карти. По пътя научих някои от думите му, а това не беше никак лесно, защото ги изговаряше някак чудновато. През цялото време ловувахме и се учехме да разговаряме. Макар и да не вървяхме по права линия, аз добре запомних маршрута и мога да го нанеса на картата до неговото село.

— Село ли? — Отново бе Джим, а Фейджин продължи да мълчи.

— Друго име не научих и това село не прилича на нашето — намира се в подножието на стръмна скала, в която има множество отвори, някои прекалено големи. Там живеят тези пещерни жители и спътникът ми бе един от тях.

Ник разправи как са го посрещнали. Той не разбрал веднага, че те живеят в пещерите и решил, че нощуват под открито небе. Съbral достаtъчно съчки и запалил огън. Хазяите му били направо изумени. Те се събрали около пламъците и не искали да се прибират, въпреки че започнал дъжд и се появили вредни изпарения.

Той прекарал с пещерните жители няколко седмици, запознал се с начина им на живот и научил добре езика им. Най-удивителното е, че те не са еднакви на ръст — от огромни деветфутови същества до съвсем дребнички, но последните били и най-любопитни и дружелюбни.

Слушателите на Ник посрещнаха тези думи с истинско недоумение.

Последва обаче най-важното. Ник бе разказал на пещерните жители и на вожда им Бързия за своето село, за Фейджин, за това, как обработват земята и как палят огън.

И ето какво се бе случило после!

Вождът се оказал груб и властен повелител и поискал от Ник да отиде при Фейджин и да го доведе в пещерите — нека той ги научи на всичко, което знае. Ник се съгласил да предаде молбата и изказал надежда, че Фейджин ще им помогне. Но Бързия бил свикнал да му се подчиняват, без да мислят и Ник от гост се превърнал в пленник.

Бързия го заплашил, че ще го разкъса на парчета, ако не доведе при него Фейджин. Едва сега момъкът разбрал, че е направил съдбоносна грешка и сега опасност заплашва не само него, но и приятелите му. Решил да избяга през нощта. Пазачите му били сигурни, че той няма къде да се дене, преди да съмне — прекалено много са опасностите нощем в гората. Ник също го знаел, но сметнал, че трябва да рискува. Съbral достаtъчно суhi клонки, направил си факли и като запалил една, с която поне малко плашел хищниците, тръгнал на път. Вървял няколко дни. Бързал за вкъщи и същевременно направил голямо отклонение на запад с цел да заблуди преследвачите си и едва тогава се насочил към родната си долина...

— Те не ме догониха — добави накрая Ник. — Но скоро ще открият селото ни. Трябва бързо да се махаме оттук.

Настъпи мълчание. После всички заговориха в един глас. Само Ник очакваше какво ще каже Фейджин.

— Ти — заговори най-после роботът, — разбира се си прав, че пещерните жители ще намерят селото ни, може би вече знаят къде живеем. От тяхна страна би било глупаво да те хванат по средата на пътя. Те са разбрали, че си отиваш вкъщи. Но не виждам и смисъл да се махаме оттук — те ще ни преследват навсякъде. Много скоро ни предстои среща с тях. Но не бива тя да се превръща в бой. Обичам ви всички, толкова дълго ви обучавах, че ще ми бъде тъжно, ако видя да загивате. Вие досега не сте сражавали — не съм ви учили на това — и няма да устоите пред противник от войнствено племе.

Роботът замълча за малко и после се обърна към Ник:

— Затова искам от тебе, заедно с още някой, да ги посрещнеш. Когато видиш Бързия, кажи му, че ние с удоволствие ще отидем в селото му или ако поискам, той да дойде в нашето и аз ще науча него и хората му на всичко, което пожелаят. Обясни, че аз не знам езика му и че той ще може да говори с мен само чрез тебе, смятам, че ще бъде достатъчно умен да не ви навреди.

— Кога да тръгваме? Веднага ли?

— Така би било най-добре, но ти си вървял дълго, сигурно си уморен и трябва да си починеш. Освен това настъпва нощ и ние вероятно нищо няма да загубим, ако спокойно поспиш. Тръгвай утре заран!

— Добре, Учителю.

Ник не показва тревогата, която го обхвани при мисълта, че ще се срещне отново с Бързия. Дните, които прекара при него бяха достатъчни, за да разбере какво представлява този дивак. Но Фейджин е мъдър и знае какво прави. Навярно нещата ще станат така, както предвиждаше роботът.

За нещастие нито хората, които управляваха работа, нито учениците им можеха правилно да преценят необикновените способности на пещерните жители като следотърсачи. Щом заваля, Ник разпали огън, но не успя дори да задреме, когато чу уплашения вик на Напои и в същия миг видя Бързия и зад него наредени един до

друг отбраните му воини. Те мълчаливо бяха обкръжили хълма и сега изкачваха склона.

II

— Какво ще правим сега?

Рекър не отговори. Празните приказки, дори с такава важна персона, не му бяха по сърце, сега трябаше да се действа. Телевизионните екранни, които ги свързваха с робота, заемаха изцяло стената. И на тях се виждаше едно и също: тълпа същества, приличащи на елови шишарки, обсаждаха селището. Микрофонът беше изключен: учениците на Фейджин не трябаше да чуват какво се разправя горе на орбитата. Пръстът на оператора се заразходжа над бутона за включване на звука, но не смееше да го докосне — не можеше да измисли какво да отговори.

Това, което досега бе казал чрез робота на Ник, бе съвсем правилно и никаква полза от една схватка не би могло да има, но за голямо съжаление тя бе започната. Дори Рекър да можеше да даде съвети за отбраната на селото, бе прекалено късно. Човешкото око не бе в състояние да различи нападащи от отбраняващи се. Копията се мяркаха във въздуха с невероятна бързина. Пламъците на огньовете проблясваха по остриетата на брадвите и ножовете.

— Поне е интересно да се гледа — чу се същият пронизителен глас, който преди минута бе задал въпроса. — Огньовете вечер светят по-силно от слънцето денем.

Спокойният тон накара Рекър да изпадне в бяс — не можеше равнодушно да наблюдава бедата, в която бяха попаднали приятелите му. Но успя да запази самообладание и не избухна, при това заради престижа. Страницният наблюдател бе предизвикал появата на една идея. Показалецът натисна бутона на микрофона.

— Ник! Чуваш ли ме?

— Да, Учителю! — Гласът на Ник бе така спокоен, сякаш той не изпитваше в момента огромно физическо натоварване. Органите на речта при тенебрийците не са така тясно свързани с дихателните пътища, както е при земните същества.

— Добре. Пробийте си път до най-близката колиба и се скрийте така, че да не ме виждате. Ако не успеете, разпръснете се из местността. И веднага ме викнете, щом се скриете.

— Ще опитаме! — Ник нямаше време за повече думи.

А в пункта за управление хората можеха само да наблюдават, въпреки че пръстите на Рекър бяха надвиснали над друга група бутони на сложното табло пред него.

— Един от тях се добра до колибата — произнесе същият висок глас и този път Рекър трябваше да се намеси.

— Познавам ги от шестнадесет години, но сега не различавам свои от нападатели. Как успявате? — Той бързо извърна погледа си към двамата неземляни, които се извисяваха над хората в залата.

— Нападателите нямат брадви и са въоръжени само с каменни ножове и копия.

Рекър побърза да се обърне към екрана. Нямаше никакво съмнение — дромианецът бе успял да разгледа как са въоръжени. Той съжали, че така лошо познава Дрома и обитателите ѝ. Човекът нищо не отговори на кълощавия гигант, но започна да следи брадвите, проблясващи на огъня. Тези, които ги държаха, си пробиваха път към колибите на върха на хълма, но това не се удава на всички.

Но някои стигнаха. Люспесто четириръко същество бе застанало пред вратата на една колиба и удряше нападателите, които се опитваха да се приближат. Трима негови другари, може би ранени, пропълзяха край него и се скриха в колибата. Един от тях остана на входа и започна с две копия да подпомага този с брадвата.

Още един отбраняващ се се присъедини към тях и тримата отстъпиха във вътрешността. Никой от пещерните жители не се осмели да ги последва.

— Всички ли сте в колибата, Ник? — попита Рекър.

— Само петима сме. Не знам какво е станало с останалите. Боя се, че Алиса и Том вероятно са загинали. В началото на боя бяха до мен, но повече не ги видях.

— Викай тези, които не са с тебе. Аз скоро ще трябва нещо да направя и не искам вие да пострадате.

— Те или са избягали, или са загинали. Боят спря. Сега ви чувам по-добре отпреди. Правете каквото сте намислили и не се бойте за нас. Воините на Бързия ви приближават. До нашата колиба останаха само

двама. Останалите обкръжават мястото, където ви видях преди малко. Вие нали не се махнахте оттам?

— Не — съгласи се Рекър, — и ти си прав, като казваш, че ме обкръжават. Един от най-едрите бойци идва към мен. Скрийте се в колибите и се постарате светлината да не попада в очите ви. Давам ви десет секунди.

— Добре — отговори Ник, — ще се скрием под масата.

Рекър преброи бавно до десет, като продължаваше да следи приближаващите се на екрана. На последното число пръстите му включиха едновременно множество бутони.

И както по-късно разправяше Ник, „целият свят пламна“.

В действителност се включиха само мощните прожектори на работа, които бяха стояли мирно дълги години, но продължаваха да бъдат в пълна изправност.

Като замисъл беше добре и ярката светлина трябваше да заслепи мигновено пещерните жители, израснали във вечната мъгла на Тенебра, но Рекър с огорчение бе принуден бързо да признае, че на практика нищо не стана.

Нападателите безспорно бяха много удивени, веднага се спряха и шумно започнаха да разговарят. После от тях се отдели един гигант, насочи се право към работа и надникна любопитно право във фара му. Хората отдавна знаеха, че зрението на тези същества е свързано по някакъв начин с острите гребени на главите им и този, който бе самият вожд Бързия, приближи именно тази част на тялото си.

Рекър въздъхна тъжно и изключи прожекторите.

— Ник — повика той. — Боя се, че идеята ми се провали, затова, моля те, поговори с този, как беше — Бързия, може пък той да иска нещо да ми каже, кой знае?

— Ще опитам — гласът на Ник бе съвсем тих и далечен.

Последва някакво неразбираемо пощракване с невероятно широк диапазон на звуците, от най-високите до най-ниските. Не можеше да се разбере, че говорят, а още по-малко — за какво става дума. Рекър раздразнено се облегна на креслото си.

— Не може ли да се използват манипуляторите на работа за близък бой? — намеси се дромнанинът.

— Може, но при други условия — отговори Рекър. — Ние сме прекалено далеч от работа. Сигурно сте забелязали, че между

въпросите и отговорите съществува забележима пауза. В момента разстоянието превишава сто и шестдесет хиляди мили. И това закъснение от почти две секунди не прави нашето съоръжение добър боец.

— Вярно, сам трябваше да се досетя. Извинете, че ви отнек толкова време в този тъй труден момент. Бихте ли ми разказали как сте вербували привържениците си? А през това време синът ми може би ще поиска да разгледа кораба и ако може, някой друг да го съпроводи, за да не пречи това на работата ви.

— О, разбира се, не знаех, че ви е син. В съобщението не се споменаваше нищо такова и реших, че е ваш помощник.

— Това са дреболии. Запознайте се, синът ми. Това е доктор Хелвън Рекър. Доктор Рекър, това е Аминадорнелдо.

— Приятно ми е да се запознаем, сър — изпища младенецът.

— Аз също се радвам. Почакай още няколко минути и ще ти покажат кораба, освен ако не предпочиташ да останеш тук и да се присъединиш към нашата беседа.

— Благодаря ви, но предпочитам да разгледам кораба.

Рекър кимна и мълкна за кратко. Натисна едно копче и извика един от членовете на екипажа. В известна степен бе го удивил фактът, че дромианинът е взел със себе си и сина си, сигурно това бе направено с умисъл. Но поне сега ще може да разговаря къде по-спокойно, защото, когато са заедно, човек съвсем не успяваше да ги различава един от друг, а да ги бърка при разговора, бе неловко.

В сравнение с хората и двамата бяха направо гиганти. Ако се изправеха на задните си крака — нещо неестествено за тях, — те биха гледали човешките същества от височина почти десет фута. На външен вид приличаха повече на бобри, на краката си имаха нещо като плавателни ципи — съвсем естествено еволюционно развитие на разумните иначе рептилии. Те обитаваха планета, където силата на тежестта бе четири пъти по-голяма от земната. На телата им бяха закрепени балони, от които до ъглите на устата им се протягаха тънки, почти незабележими тръбички. Дромианите бяха свикнали на кислородно налягане, което с една трета превишава нормалното за хората. Козина нямаха, но кожата им блестеше като на мокър тюлен.

Те се бяха излегнали на пода и с блажен израз на лицето бяха повдигнали лицата си, за да виждат екраните. Когато вратата се отвори

и вътре влезе един човек, дромианинът вляво се надигна. Рекър ги запозна и двамата напуснаха пункта за управление.

— Вие искахте да разберете повече неща за агента ни на планетата — обърна се той към бащата. — Ще се опитам с няколко думи да ви разкажа. Най-много трудности срещнахме с достигането на повърхността. Роботът ни е специално пригоден да работи при тези условия. Там температурата е близка до тройната критична точка на водата и налягането осемстотин пъти надвишава земното. При тези условия леко се разпада дори кварц и затова измина доста време, преди да построим машина, която да издържа в подобна среда. Още първата година открихме разумни същества. Те се размножават с яйца и ние взехме няколко. Агентите ни на Тенебра са излюпени от тези яйца. Ние ги възпитаваме от малки. И ето че когато започваме истинското изучаване на планетата, там стана тази беда.

Той посочи екрана. Бързия се бе отказал да разглежда робота. Изглежда слушаше някого. Може би Ник бе успял да го заинтересува с нещо.

— Щом сте успели да създадете такава машина, която толкова дълго може да действа в подобна среда, то сигурно няма да ви е трудно да направите и кораб, който да доставя живи хора на планетата.

Рекър тъжно се усмихна.

— Напълно сте прав. Най-обидното е, че този кораб е почти готов за спускане. Ние се надявахме след няколко дни да се видим лице в лице с възпитаниците си.

— Виж ти! Сигурно доста сте се мъчили с проектирането и построяването.

— Така беше. Основното препятствие не е спускането — вече го бяхме осъществили с помощта на парашути, а обратното — излитането!

— Защо да е трудно? Доколкото зная, гравитацията там е по-слаба, отколкото в моя свят. И всеки нормален ракетен двигател може да ни издигне.

— Така е, но в случай че работи. За съжаление досега никой не е създал двигател, който да работи при осемстотин атмосфери налягане. Обвивката им се разтопява и те не се взривяват само защото вън от тях има толкова голямо налягане.

Дромианинът се замисли, но после тръсна глава и този жест изглеждаше съвсем човешки.

— Разбрах и това. Какво решение намерихте? Открихте някакъв принципно нов реактор ли?

— Абсолютно нищо ново. Всичко е известно от стотици години. По принцип това е нещо, което са използвали в моя свят за дълбоководни изследвания. Наричат го батискаф. Е, най-общо казано — управляем аеростат. Аз мога да го опиша, но вие по-добре се обърнете към...

— Учителю! — раздаде се познатият глас по високоговорителя.

Дори Аминадабарли от планетата Дром го позна. Рекър се обърна и включи микрофона.

— Ник, как е? Какво казва Бързия?

— Той по същество отговори с „не“. Не иска да има нищо общо с никого от нашето село, освен с вас.

— Ти обясни ли му, че ние няма да се разберем?

— Да, но той отговори, че щом аз ще успея да го науча на нашия език, то вие, Учителю, ще направите това още по-бързо. Той е съгласен да остави тук всички нас, ако вие тръгнете с него.

— Разбрано. Засега ще се съгласим. Това поне ще ви предпази от нови беди. Скоро ще ни се удаде да му сервираме един малък сюрприз. Кажи му, че тръгвам с него в пещерите. Щом потеглим и бойците на Бързия също си отидат, то вие останете на това място. Потърсете оцелелите и ги излекувайте. Вие сигурно всички сте пострадали в тази битка. Чакайте сигнал от мен.

Ник си спомни, че Фейджин може да се придвижа нощем и без светлина. Той мислеше, че е разгадал замисъла на Учителя. Разбира се, за батискафа въобще не беше и чувал.

— Учителю! — каза той след известна пауза. — А може би е по-добре да изчезнем веднага оттук? Нека се разберем къде да се срещнем, след като избягате от тях. Бързия непременно ще се върне тук.

— Не се беспокой. Останете тук и скоро всичко ще бъде наред. Довиждане.

— Добре, Учителю!

Рекър бавно кимна и рязко се облегна на стола си. Дромианинът изглежда бе прекарал доста време на земята и се бе научил да разбира

хората.

— Виждам, че се поразвеселихте — отбеляза той. — Нима намерихте изход от това объркано положение?

— Като че ли да — отвърна операторът. — Ще трябва да спуснем батискафа. Роботът ни има вериги и лесно може да бъде проследен. А другата ни машинка се придвижва по въздуха или — според туземците — лети. Тя ще се спусне, ще подхване робота с манипуляторите си и ще го пренесе където ние пожелаем. Нека после Бързия напразно си бълска главата.

— Но тогава Ник ще се окаже прав! Бързия ще се върне обратно в селото и...

— Не се беспокойте, те ще имат много време, след като отмъкнем робота. А ако тръгнат по-рано, ще ни бъде трудно да ги намерим. Картите на този район са неточни, а и местността бързо се променя.

— Как да го разбираам това — звучи доста странно?

— Как няма да бъде странно, когато и Тенебра е прекалено странна. Тектоничните процеси на нея приличат на промените във времето на Земята. Става нужда да гадаем не дали ще вали, или ще грее, а няма ли да се превърне днешното пасище утре в хълм. Геофизиците ни сякаш са налапали въдица и не могат да се откачат от кукичката — очакват с нетърпение спускането на батискафа, за да се свържат с Ник и приятелите му. Причината за подобна изменчивост се крие в атмосферата на планетата, която съдържа основно водни пари, при това налягането и температурата създават условия те да се намират около критичната точка, а силициевите породи в тези условия бързо се разрушават. През нощта, а тя продължава почти две земни денонощи, повърхнината така изстива, че част от парите на водата се превръщат в течност. И част от почвата се отнася в океана. Освен това гравитацията е равна на три „g“ и това също подпомага преустройството на кората. Но сега ни остава само да чакаме — до разсъмването остават две денонощи и през това време едва ли ще стане нещо интересно. Скоро ще ме сменят и аз ще мога да ви покажа батискафа.

— Това ще ми бъде много интересно.

Стана така, че не успяха да разгледат веднага батискафа. Когато двамата стигнаха до отсека, където се намираше малкия катер, се

оказа, че го няма. Дежурният офицер обясни, че го е взел помощникът на Рекър, който развеждаше Аминадорнелдо на кораба.

— Дромнанинът поиска да разгледа батискафа и с него тръгна и малката Изи Рич, докторе.

— Коя е тя?

— Дъщерята на съветника Рич, непрекъснато я мъкне насамната със себе си. Моля да ме извините, господа, но политическата инспекция е хубаво нещо, докато се занимава с работата си. А когато тези инспектори правят увеселителни разходки на отрочетата си...

— Аз също съм придружаван от сина си — побърза да поясни Аминадабарли.

— Знам, но едно е личност достатъчно зряла, та да отговаря за себе си и съвсем друго — дете, което гледа да пипне навсякъде където му стигнат ръцете.

Офицерът замълча и поклати съжалително глава. Рекър помисли, че цялата тази компания е била преди малко в машинното отделение, но реши да не задава неудобни въпроси и да остави нещата сами да се оправят.

— Кога ще се върне катерът? — запита той.

Инженерът вдигна безпомощно рамене.

— Нямам никакво понятие. Фланаган каза на момичето, че ще полетят накъдето тя поиска. Мисля, че ще се върнат едва когато ѝ омръзне. Но най-добре е да поговорите със самия Фланаган.

— Идеята е добра.

Рекър заедно със спътниците си отиде в радиокабината, седна пред екрана и повика катера. Само след секунди се показа лицето на механика Фланаган. Като видя кой го беспокои, той се усмихна приветливо.

— Здравейте, докторе. Какво мога да направя за вас?

— Искам да разбера кога ще се върнете и освен това, съветникът Аминадабарли желае да разгледа батискафа.

— Няма нищо по-лесно от това. Сега ще се върна и ще ви взема. Моите гости така съсредоточено разглеждат тази машинка, че скоро няма да помръднат оттук.

Рекър се удиви и запита:

— И кой е в момента с тях?

— Аз, но нали не съм добре запознат с апаратата, оставих ги сами. Те обещаха нищо да не пипат.

— Боже, каква гаранция! На колко години е момиченцето ти, Рич? Доколкото зная, на дванадесет, нали?

— Горе-долу толкова, но тя не е сама, с нея е дромнанинът и той каза, че всичко ще бъде наред.

— Аз все пак мисля...

Рекър трябваше да мълкне. Четири дълги, прилични на патешки лапи със здрави като стомана пръсти се вкопчиха в раменете му и главата на дромианина се мърна пред очите на Фланаган. Жълто-зелените очи се взряха в екрана и мълчанието бе разкъсано от такива звуци, каквито досега нито един човек не беше чувал от устата на разумните гущери.

— Възможно е да зная лошо вашия език — започна дромианинът. — Правилно ли разбрах, вие сте оставили две невръстни деца сами в батискафа, който лети близо до нас в космоса?

— Не са съвсем деца — възрази Фланаган. — Момичето е достатъчно голямо и разумно, а вашият син едва ли може да се смята за дете, та той е голям колкото вас.

— Ние сме напълно развити физически още в края на първата година след раждането — прекъсна го дромианинът. — Моят син е на четири години, което е равно на седем земни. Аз виждам, че човечеството като раса е великолепно, но да се възлага на човек да изпълнява отговорна задача, е глупава постъпка, на която са способни същества, неиздигнали се много над нивото на диваците. Ако нещо се случи с момчето ми...

Дромианинът спря словесния поток. Фланаган изчезна от екрана. Но бобърът не беше свършил и се обърна към Рекър, чието лице бе станало по-бледо от обикновено.

— Направо изтръпвам при мисълта, че докато бях на Земята, понякога оставях сина си на грижите на хората. Аз ви смятах за цивилизована раса. Ако тази глупост се увенчае с най-вероятния съдбоносен резултат, Земята ще има дълго да се разплаща за дълговете си. Нито един космически кораб няма да може да кацне на планета, където поне малко се съобразяват с чувствата на дромианите.

Той трябваше да спре, но го прекъснаха не думи, а ужасен трясък, който дойде от високоворителя, и няколко предмета, стояли

до този миг неподвижни на екрана, се размърдаха и с грохот полетяха и се забълскаха в близката стена, отразиха се от нея и полетяха обратно, без да се подчиняват на законите на действието и противодействието. Те всичките се понесоха в една посока — същата, в която се намираше въздушният шлюз. През полезрението прелетя някаква книга и се удари в метален прибор, който също пресичаше помещението, но поради масата си — с няколко пъти по-малка скорост.

И ударите вече не бяха така силни. Трясъците престанаха. На катера се възцари пълно мълчание — мълчанието на безвъздушното пространство...

III

Амидабарли мъкна. Не сваляше очи от екрана. Той се държеше отвратително и въпреки това Рекър изпита съчувствие към него. В подобен случай и той самият би бил най-малкото така мрачен. Но сега нямаше време да издава състраданието си. Докато надеждата съществува, трябва да се действа.

— Валенах! Как се вика батискафът? — извика Рекър.

Офицерът започна да натиска различни бутони. Рекър се опита да скрие обхваналите го чувства. Все още не беше в състояние да разгадае какво се бе случило на катера. Ясно бе, че по някаква причина въздушният шлюз се бе прекъснал, но при това батискафът можеше и да не бе пострадал. Иначе децата биха загинали. Впрочем оставаше му надеждата, че механикът, който бе съпровождал децата, им е навлякъл скафандрите. Не! Още е рано да се отчайва.

Най-после еcranът светна и на него се появи бледо лице с високо чело, над което бе надвиснала пухкава шапка от коси, които изглеждаха черни, въпреки че бяха червеникови. Рекър разбра, че детето едва съдържа паническия си ужас, но пък си оставаше жив човек и това бе сега най-важното. В същия миг в радиорубката влетя още един човек и се спря като закован до дромианина.

— Изи! Цяла ли си?

Рекър позна съветника Рич. И останалите го познаха. След две секунди — изглежда, батискафът бе вече доста далече от кораба — уплахата изчезна от лицето на момичето и то видимо се успокоя.

— Татко — заговори тя, — цяла съм. Отначало много се изплаших, но сега съм добре. Ти ще дойдеш ли при мен?

В кабината настъпи суматоха. Рич, Рекър и дромианинът заговориха в един глас, но накрая победи физическото надмощие и дромианинът изблъска всички настани и едва не пъхна гладката си глава направо вътре в екрана.

— Къде е момчето, синът ми? — почти изписка той.

Момичето веднага отговори:

— Тук е! Здрав и читав!
— Искам да говоря с него.

Девойката изчезна от экрана, чу се гласът ѝ, но никой не разбра произнесените думи. Минаха няколко секунди и тя отново се озова пред камерата. Косите ѝ сега бяха разрошени и на бузата ѝ се виждаше драскотина.

— Той се е скрил в един ъгъл и не иска да мръдне оттам. Измислих нещо: ще увелича силата на говорителя, вие се опитайте да поговорите с него.

Тя не спомена как се е повикала драскотината и за удивление на Рекър баща ѝ също не се обади. Аминадабарли изглежда и не я забеляза. Той заговори нещо на своя език, който в радиокабината никой освен Рекър не разбираше. Диалогът продължи няколко минути, като бащата често мълкваше, за да изслуша отговора.

Отначало синът въобще не отговаряше, но после думите на бащата изглежда го поуспокоиха и се раздаде слабо писукане. Тези звуци оказаха благотворно въздействие на бащата и той започна да говори по-бавно. След известно време до главата на Изи се показа и Аминадорнелдо. Рекър се опита да разбере дали детето се срамува, но изражението на дромианските лица бе за него книга, написана с таен шифър. Но момчето явно изпита чувство на срам, защото се обърна към момичето и заговори на английски език:

— Съжалявам, мис Рич, че ви причиних болка. Аз така се бях изплашил и си помислих, че ми се карате, и още защото се опитахте да ме издърпате от ъгъла. Татко каза, че вие сте по-възрастна от мен и трябва да ви слушам, докато не се окажем отново заедно с него.

Момичето веднага се ориентира в обстановката.

— Добре, Мино — каза тя ласково. — Вече не ме боли. Аз ще се грижа за тебе и ние ще се върнем при татко... след известно време.

Като изрече последните думи, тя така погледна в камерата към баща си, че Рекър изпита вътрешна тревога. Подозренията му се потвърждаваха, момичето искаше нещо да им каже, като се стараеше да не изплаши спътника си. Тогава той вежливо, но достатъчно решително отмести дромианина от обхвата на предаващата камера. Изи му кимна — малко преди това се бяха запознали с нея, когато тя се запознаваше с Уиндъмиатрикс.

— Мис Рич — започна той. — Ние още не знаем точно какво е станало там при вас. Можете ли да ни обясните? Къде е офицерът, който трябваше да ви съпровожда?

Момичето поклати глава.

— Не зная къде е мистър Фланаган. Той остана на катера. Заповяда ни да не пипаме никакви копчета — изглежда ни мислеше за доста глупави. Ние гледахме да не се доближаваме до таблото и въобще погледахме, излязохме от кабината и започнахме да разглеждаме другите стаи. А после се наканихме да обличаме скафандрите. Трябваше да се върнем на катера. Тогава чухме гласа на мистър Фланаган. Той бе оставил приемника включен и настроен на нужната вълна. Каза ни, че е на външния шлюз и ще го отвори веднага щом се затвори шлюзът на катера. Двете лодки бяха така близо, че ние просто можехме да прекрачим от едната в другата. Той ни заповяда, докато не дойде сам, да стоим мирно и нищо да не правим. Мино само отвори уста да каже нещо, когато усетихме някакъв тласък. Полетяхме към стената и направо се залепихме на нея. Дори не можех да мръдна — ускорението беше три или четири „g“. А Мино се разхождаше така, сякаш нищо нямаше. Той се опита да викне мистър Фланаган по радиото, но отговор не дойде и аз му заповядах повече нищо да не пипа. Така продължи около половин минута. Вие знаете това по-добре от нас. И спря малко преди да ни повикате...

Докато момичето приказваше, кабината се изпълни с хора. И веднага се заеха за работа. Рекър отклони погледа си от приемника и започна да ги следи. Когато един от тях свърши да пресмята, той веднага го попита:

— Разбрахте ли положението, Саки?

— В известна степен да — отвърна инженерът. — Наистина момичето не ни каза всичко достатъчно точно, но като се има предвид оценката й за силата на ускорението и продължителността му и като се вземе под внимание масата на батискафа, стигаме до извода, че по някакъв начин се е включил един от ускорителите на твърдо гориво. Той има достатъчно мощност да даде посоченото по-горе ускорение в течение на четиридесет секунди. Скоростта е около миля в секунда. Засега не съм в състояние да определя положението на батискафа, не зная посоката на приложеното ускорение, трябва да го засечем с

радиолокаторите. И въобще бих предпочел скафът да бъде по-далеч от планетата.

Рекър разбра инженера и реши да не уточнява повече, но Аминадабарли веднага запита:

— Защо?

Бординженерът го погледна, после се прехвърли на екрана, където се виждаше изображението на втория дромианин, и реши да не го увърта.

— Защото увеличаването на скоростта с една миля в секунда, независимо от посоката, може да го премести на орбита, която ще влезе в атмосферата.

— Кога ще стане това? — намеси се Рич.

— Нямам никакво понятие. Ще продължавам да изчислявам, но мисля, че това ще стане след няколко часа.

— Тогава какво се мотаем повече! — завика дромианинът. — Защо не започнем подготовката за спасяването им?

— Подготовката отдавна се извършва — спокойно отговори инженерът. — Досега ние експлоатирахме само един катер. Останалите бяха в резерв. Един е разконсервиран и след десет минути ще стаптира.

Дромианинът облекчи душата си, като измърмори:

— Само един глупак може да включи към недостроен кораб ускорител за пускане!

— Батискафът е напълно завършен, ако не се смята последната проверка на мрежата и съединенията — спокойно отговори друг инженер. — Двигателите се използват както за старт, така и за кацане.

След тези думи инженерът погледна така студено дромианина, че Рич трябваше да се намеси и да разреди нажежената обстановка. Рекър мислено си каза, че дипломатът си познава работата. Изглеждаше, че гигантския бобър ще изхвърли хората от кабината, но Рич за пет-шест минути успокои разярения гост.

Докато се разправяха, спасителният катер бе тръгнал и надеждата у хората укрепна. Ако скафът бе в орбита, която не навлиза в атмосферата на Тенебра, то въобще нямаше никаква опасност. Апаратурата за възпроизвеждане на въздуха и за производство на храна работеше и на нея можеше да се вярва, че ще си свърши добре работата. Компютърът на спасителите непрекъснато изчисляваше

положението на възможните орбити. В най-лошия случай батискафът щеше да навлезе в атмосферата три четвърти часа след старта. Ако това не станеше до два часа, събитието въобще нямаше да се състои.

Батискафът бе снабден с илюминатори. Изи познаваше някои съзвездия и това позволявало приблизително да се определи от коя страна на планетата се намират. Но без точни измервания ползата от съобщението беше нулева.

Изминаха шестдесет и седем минути след аварията и Изи съобщи за появата на ускорение. Това стана в момент, когато дори Аминадабарли прекрасно знаеше вече какво означава това. Спасителният катер бе почти до тях, приблизително на половин диаметър на планетата от батискафа, но те с нищо не бяха в състояние да помогнат на децата. Инженерите лесно определиха положението му с точност до няколко мили, но не успяха да изчислят орбита за прехващането му в атмосферата на Тенебра. Те прекалено малко познаваха този въздушен океан. Ясно бе, че подобно нещо е напълно възможно, когато батискафът се спусне в плътните слоеве, а там ракетните двигатели на спасителите няма да могат да работят — прекалено високо е налягането.

Сакииро изказа съображенията си и преди дромианинът да отвори устата си, се обърна към предавателя и го настрои на вълната на батискафа.

— Мис Рич, моля ви, слушайте внимателно. След няколко минути ускорението силно ще се увеличи. Завържете се с коланите пред пулта за управление и се погрижете и спътникът ви да направи същото...

— Но за него не подхожда нито едно кресло... — започна да обяснява момичето.

— Четири „g“ е нормално за него — намеси се Рич от борда на „Уиндъмиатрикс“.

— След малко ще се увеличи доста повече — отговори Сакииро.
— Надявам се да издържи. Кажете му просто да легне на пода. А сега, мис Рич...

— Наричайте ме Изи. Така ще бъде по-кратко и ще печелим време.

— Сега погледнете таблото пред вас. Какво ви е познато от него?

— Малко. В лявата страна знам ключовете за светлината. Така е написано. Отгоре в центърът е управлението на връзките. Непосредствено до ключовете за светлината — контролните прибори, под тази особена козирка — управлението на шлюза. Следват два квадратни фути тумблери с надписи „Включено — Изключено“ и над всяка от тях някакви надписи, които не разбирам...

Саки кимна с разбиране.

— Прекрасно. Сега погледни горната част на таблото. Вляво от връзките има група лостчета и надпис „Търсене“. Намери ли ги?

— Видях ги.

— Виж дали превключвателят в долния ляв ъгъл се намира в положение „Изключено“. Нали провери? Така. Трите лостчета с надпис „Атмосфера“ да бъдат включени. Убеди се, че прекъсвач D-I е изключен. Извърши ли всичко това?

— Да, сър!

— Знаеш ли какво направи досега? Ти свърза радио-компаса, настроен на вълната на робота, който се намира на повърхността на планетата, с аеродинамичния контролър на твоя батискаф. Ние ще включим двигателите, когато трябва. Ако нещата тръгнат както трябва, autopilotът ще кацне близо до този робот. Не се беспокойте, машината е изчислена да влиза в атмосферата без спиране и вие няма да изгорите. Наистина планетата е голяма, но какво от това... Дори да кацнете с грешка петстотин мили, пак ще ви намерим. Разбра ли?

— Да. Аз съм готова — завързах се за креслото. Мине легна на пода.

— Отлично. Сега протегни ръка към участъка на таблото, на което е написано „Търсене“, и премести към себе си превключвателя. Нали не страдаш от морска болест? Страхувам се, че в началото ще ви бъде доста тежко.

Сакииро следеше напрегнато децата. Ето че слабата детска ръчичка се протегна и излезе извън погледа на камерата. Те не можаха да видят как тя включи системата. За общо учудване на инженерите нищо не стана. Те очакваха внезапното ускорение да притисне момичето към креслото, но й се размина.

— Усещам — започна да съобщава Изи, — че корабът се наклонява на една страна и планетата се измести отляво. Ускорението малко ме притиска към креслото. А сега се изправихме. Това, което

беше „долу“, го виждам отпред, разбира се, ако таблото пред мен е в посока на носа.

— Точно така е — потвърди инженерът. — Насочвате се към робота. Скоростта на спускане ще намалява и в атмосферата ще стигне петстотин мили в час. Забавянето ще бъде рязко. Корабчето притежава изхвърляеми спирачни двигатели, които ще преодолеят топлинната бариера. В никакъв случай не се отвързвайте!

— Не искам да крия — обърна се той към Рич — работата е трудна и опасна. Ще трябва инженерът да се прехвърли от висящата на реактивните струи ракета върху външната обвивка на батискафа и да включи проводниците. А през това време батискафът ще плува като балон. И това ще създава допълнителни трудности.

— А защо децата да не се прехвърлят на спасителния катер?

— Защото скафандрите им няма да издържат налягането на атмосферата — отговори Сакииро. — Разбира се, аз не съм изучавал добре дромианска конструкция, но нашата ми е до болка позната.

— Мистър Сакииро — намеси се в разговора Изи.

— Кажи, момичето ми.

— Възложете ми някаква работа, противно ми е да седя със скръстени ръце. Направо ми става страшно.

Рич погледна с молба главния инженер. Като всеки дипломат той беше добър психолог и освен това познаваше дъщеря си. Тя съвсем не беше някаква истеричка, но колко двадесетгодишни момичета попадат в подобни положения. Самият той не беше в състояние да измисли с какво да ангажира вниманието ѝ, защастие Сакииро го разбра напълно.

— Отляво на таблото са манометрите — каза той. — Предавай ни техните показания. А спътникът ти трябва да наблюдава звездите и да ни съобщи веднага щом те започнат да гаснат. Така и вие с нещо ще ни помогнете. Продължавайте да давате данните, докато сте в състояние да следите уредите. След малко ускорението може силно да се увеличи.

Рич благодари мълчаливо на инженера. Може би и Аминадабарли бе изразил нещо подобно, но никой от присъстващите не забеляза това. Тишината в продължение на много минути се нарушаваше само от детските гласчета, които усърдно съобщаваха показанията на манометрите и яростта на звездите.

В плавното спускане се появиха резки тласъци. Ремъците здраво държаха тялото на момичето, но главата ѝ, краката ѝ, ръцете ѝ безпомощно махаха като на градинско плашило през бурен ден. Малкият дромианин за първи път не можеше да остане спокоен на пода. Сред скърцането и грохота, с които бе съпроводено клатенето, се дочуха хлипанията на Изи и почти неуловимият вой на Аминадорнелдо. Баща му скочи на крака и тревожно се вгледа в синевата на екрана.

Инженерите не успяваха засега да разберат защо става така, но Рекър изглежда бе намерил обяснението.

— Удари на дъждовни капки! — завика той.

Всички се съгласиха. С настъпването на нощта водните пари се сгъстяват и поради особените гравитационни условия на Тенебра се сливат в огромни капки с диаметър няколко десетки фута и едва тогава падат на повърхността. В тях се разтварят някои отровни дори за аборигените газове. Батискафът се движеше така, сякаш прескачаше бабуни. Автопилотът се стараеше да задържи машината на предвидената траектория, но аеродинамичните устройства така и не успяха да се справят със задачите си. Поне два пъти скафът се преобърна. Рекър реши така, след като видя как дромианинът се търкаляше от единия край на кабината до другия. Чиста случайност бе, че не бе захвърлен върху таблото. Е, наистина те сега бяха безполезни... Какво би могло да се направи с кормилото, когато при завой наляво в дясното крило се удря капчица с диаметър само някакви си петдесет фута? Това, че водата беше само малко по-плътна от самата атмосфера, не променяше нещата. Сега корабчето падаше в буквалния смисъл на думата.

За гравитация три „g“ скоростта на падането беше удивително ниска, а причината — съвсем проста: независимо че външната атмосфера изпълваше по-голямата част от корпуса, специфичното му тегло бе малко. Батискафът приличаше на дълга пура и единствената сериозна тежест се намираше в центъра, където в кълбо с диаметър четиридесет фута бяха изградени жилищните помещения.

Вероятно батискафът би издържал и приземяване на твърда почва, но се случи така, че попадна в течна среда. И тя наистина бе течност, а не онова в критично състояние вещество, от което всъщност се състои голяма част от атмосферата на Тенебра.

Батискафът се изтърси по гръб, но аеродинамичните плоскости бяха изхвърлени заедно със спирачните двигатели, което даде нисък център на тежестта и затова той се преобърна в нормалното си положение.

Наблюдателите видяха как приличащият на бобър гигант се изправи, бавно се приближи до момичето и леко го докосна по рамото. Тя трепна и се опита да се надигне.

— Наред ли си? — извикаха почти хорово двамата бащи.

Амидорнелдо, като помнеше наставленията на баща си, изчака първо да отговори Изи.

— Като че ли да — промълви тя след кратка пауза. — Извинявай, че заплаках, татко, но толкова ме беше страх.

— Добре ви поразтърси, но нали вече отмина. Е, щом сте на Тенебра, погледнете през илюминаторите. Вие, ако не се смятат аборигените, сте първите, които със собствените си очи виждат тази планета. Когато се нагледате, кажете и мистър Сакииро ще ви обясни как отново ще се изкачите горе. Съгласни ли сте?

— Съгласна съм, татко! — Изи изтри сълзите си, откопча ремъците и стана. — Ой, кога най-после ще изключат тези двигатели? Искам по-бързо да се махне тази тежест.

— Тази тежест ще остане, докато не ви изкачим на орбитата — отвърна баща й.

— Знам, само се пошегувах. Олеле, навън изглежда е нощ — нищо не се вижда!

— Така трябва да бъде, щом сте близо до робота — отговори Рекър. — Но знайте, на Тенебра и през деня не е много по-светло. Дори Алтайр не е в състояние да пробие с лъчите си тази атмосфера и те не са достатъчни човешкото око да вижда нормално. Ще трябва да включите прожекторите.

— Добре, ще се опитам.

Момичето погледна таблото точно там, където инженерът ѝ бе обяснил, че се намират бутоните. После за негова радост запита това ли са превключвателите. Сакииро след време казваше, че в този миг е усетил, че надеждите за спасение на децата са нараснали поне сто пъти. Когато светлината пламна, те се прилепиха до илюминаторите.

— Няма какво да гледаме — заразправя Изи. — Изглежда сме се пльоснали в езеро или океан. Навсякъде се вижда вода, гладка като

огледало. Нищо не трепка по тази повърхност. Бих си помислила, че е нещо твърдо, ако батискафът не беше потънал донякъде в нея. Отгоре се спускат някакви мъгливи кълба, които се разтопяват, преди да стигнат до нас. Те са едни такива големи-големи! И нищо друго не се вижда!

— Това е дъжд — обясни на децата Рекър. — Езерото най-вероятно е от сърна киселина. Мисля, че тя по това време на дененощието вече е достатъчно разредена и толкова по-топла от атмосферата, че капките се превръщат в пара, преди да стигнат езерото. А вълни и не трябва да има, защото там долу няма вятър. На Тенебра и най-слабият повей е истински ураган.

— Добре. Но искам да знам какво ще застави скафа да заплава във въздуха и още нещо... Нима при издигането отново ще ни тръска така?

— Не се бойте. Издигането ще бъде строго вертикално и много бавно, почти като с балон. Вътрешността на кораба е разделена на отсеки и всеки отсек на свой ред е разделен на две с гъвкава мембрana. Тези мембрани сега са притиснати към стените от атмосферното налягане. Когато заработи устройството за електролиза, част от водата ще се разложи. Кислородът ще излети навън, а водородът ще запълни пространството между мем branите и стените на отсеките и ще изпъди оттам навлязлата атмосфера. Идеята е възприета от старите морски батискафи, но там не е имало мембрани.

* * *

Разигралите се събития и опасността, която заплашваше децата, задълго отвлякоха вниманието на Рекър от бедата, в която бяха изпаднали роботът и възпитаниците им на планетата. А там нещата се развиваха. Ник незабелязано за самия себе си стана водач на групата и не можеше да се примери с мисълта, че любимият им Учител отива сам във вражеския стан. Разбира се, знаеше добре, че каменните ножове на враговете едва ли ще причинят съществена вреда на бялата материя, в която бе завит Фейджин, но въпреки това тревогата не го напускаше.

Затова реши на свой риск да предприеме нещо, което според него трябваше да съкруши Бързия и цялата му войска. Огромните капки тенебрийски нощен дъжд носеха отровни изпарения и от тях пещерните жители се спасяваха с помощта на огньовете, запалени от питомците на Фейджин. Горивото бе складирано под голям навес близо до къщата, която бе се превърнала в убежище за Ник и приятелите му.

Той домъкна няколко наръча съчки в къщата и запали останалото. Планът му беше извънредно прост. Огньовете бързо ще изгаснат без гориво и Бързия заедно с хората си ще се задуши от изпаренията на дъжда, от които те обикновено се криеха в пещерите.

Но Бързия не беше толкова глупав и щом разбра, че няма повече гориво, веднага нападна къщата на Ник и се опита да завладее донесените съчки. Силите бяха неравни, но позицията се оказа удобна и натискът на враговете бе отбит и те дори понесоха известни загуби.

Най-много помогнаха на Ник каменната брадва и горящите съчки. Той разхвърли множество въглени пред входа и те послужиха като своеобразно минно поле — стъпалата на тенебрийците бяха прекалено чувствителни.

Бързия се разтрепера от ярост и се приготви да метне и четирите си копия едновременно, а после през нажежените въглени да нахлуе в къщата и да започне ръкопашен бой с Ник и останалите защитници. Но се сдържа и не направи нито едното, нито другото. Спокойно пусна копията си, обърна се и тръгна надолу. После сякаш си спомни нещо и заговори Ник.

— Е, какво пък, Дървесекачо, благодаря за поуката. Сбогом. А ти кажи същото и на Учителя си.

Ник се обърка.

— Как така? Та през нощта не ще успеете...

— Защо смяташ така? Ти как успя?

— А Фейджин?

— Ха, ти ни каза сам, че той може да прави всичко, което и ти можеш. Ако не поискаш да тръгне, ще го изпържим на бавен огън.

— Учителю! Фейджин! Ти чуваш ли тези думи?! — завика Ник и забрави, че роботът никога не отговаряше веднага.

— Май че не... Ще тръгна с Бързия — отговори дежурният с устата на робота.

— Ние какво да правим?

Рекър бе забравил да каже на колегата си, че е заповядал на групата да остане на мястото си и дежурният трябваше да съобразява сам.

— Решавайте сами. За мен не се страхувайте. Те няма да ме пипнат. А аз после ще ви намеря.

— Прекрасно.

Ник бе доволен от новото решение на Учителя и затова не гъкна за предишното. Той мълчаливо гледаше, докато воините на Бързия с горящи факли в ръце обкръжиха Фейджин и цялата процесия бавно потегли на път. Седемте питомци макар и оцелели след боя, порядъчно изранени и раздърпани, за първи път след излюпването си от яйцата се оказаха сами, без наставника си. Като успяха да изкарат нощта край едва тлеещия огън, те започнаха да решават какво да правят понататък.

Явно да остават в къщата нямаше никакъв смисъл — нямаше гориво наблизо, вече бяха изсекли напълно дърветата и храстите на няколко мили наоколо и някак си не вървеше да губят напразно време и сили за сеч и мъкнене на приготвеното с примитивната количка, която бяха направили под ръководството на Фейджин. По-добре да отидат там, където има гора и където Бързия скоро няма да ги открие.

Доста дълго спориха накъде да тръгнат. Ник неведнъж си помисли, че съвсем не е лошо да притежаваш такъв авторитет като Бързия. Спечели предложението на Напои. Подкрепиха го Джим, Дороти, Бети и Оливър.

А самият Ник, макар и не без досада, призна, че то е разумно. Така решиха да стигнат брега на морето, който не беше много далеч. Морето, както им бе казал Фейджин, бе изпълнено не с вода, а със сярна киселина и затова не се изпаряваше през деня като другите водоеми и реки на Тенебра. Освен това и Фейджин леко ще ги открие. Достатъчно е някой да се промъкне до пещерите и да прошепне: „Брегът на морето“. Той няма да се обърка.

Те бързо натовариха осъдното си имущество на количката, събраха стадото, пострадало от нощния набег, и тръгнаха на път. Той не беше дълъг, но бе достатъчно уморителен. От почвата почти навсякъде стърчаха остри кварцови кристали. Колкото повече наблизаваха брега, толкова по-често започнаха да срещат локви и

езерца със странната, тежка и маслена течност на морето. Близо до брега се разположиха на лагер. До началото на нощта успяха да съберат достатъчно дърва, да похапнат и да се разположат край спасителните огньове.

Но те бяха пресметнали всичко освен едно: дъждовните капки падаха и в морето. Скоро усетиха това по един неприятен начин. Разредената от дъждовната вода сърна киселина излезе от бреговете и те видяха как хълмчето, на което се бяха разположили, се превърна в островче и наоколо се разпростря безкрайната шир на морето.

Нощта се оказа трудна и страшна. Те отново оцеляха, но стадото още повече се стопи. Трябаше да търсят ново място за лагер. Посъветваха се. Решиха да се преместят на по-високо място, но отново край морето.

А Ник веднага след това да поеме път към пещерите и да спаси Учителя.

* * *

На билото над пещерите Ник стигна още преди да се стъмни. Реши да изчака падането на тъмнината, преди да предприеме нещо. Той бе сигурен, че Бързия ще запали огньове, но когато мракът се спусна и той погледна внимателно надолу, там нищо не светеше. Вероятно по пътя пещерните жители бяха изгубили огъня. А никой от тях не знаеше как да го запали.

Той дълго размишлява как да се свърже с Фейджин. Роди се план — хитър и дързък. Веднага събра колкото се може повече съчки и запали огън на ръба на склона. Една горяща клонка хвърли долу. Металното тяло на Фейджин проблясна в бледата светлина. По нататък събитията се развиха, както предполагаше.

Пещерните жители се втурнаха към клонката, насъбраха достатъчно гориво и като неопитни огняри нахвърляха толкова много съчки, че загасиха горящата съчка. Тогава забелязаха огъня на върха и начело с Бързия побягнаха нагоре по стръмната и с много завои пътека. Ник не знаеше дали идват само за огъня, или и за този, който го бе запалил. Но това така или иначе отговаряше на замисъла му. Той започна да се спуска надолу по странична и дълга пътека, като палеше

след себе си храсталациите с цел да затрудни до крайност преследването. Скоро той беше до Учителя си.

— Учителю, аз съм, Ник! Чувате ли ме?

— Да, добре те чувам. Как успя да се добереш дотук? Значи ти вдигна цялата тази суматоха?

— Така е! — тържествено викна Ник. — Дойдох да ви взема!

Той набързо разказа за всичко, случило се с тях през двете дълги тенебрийски нощи, които бяха изминали от раздялата им и предложи незабавно да тръгват. Учителя мълча необичайно дълго. На Ник естествено и през ум не можеше да му мине, че някъде далеч от него, край пулта за управление на робота, се бе разгоряла оживена дискусия, в която се включи вече и Рекър. Там решаваха въпроса, дали да бяга роботът от пещерняците, или засега да остане и да започне обучението им...

Накрая Фейджин заговори:

— Ник, ти знаеш, че аз не мога да вървя така бързо като тебе. Трябва по някакъв начин да ги задържим по-дълго. Нагоре само една пътека ли води?

— Да, ако не се смята обиколната, по която стигнах дотук. Тя е много по-дълга. Вие веднага трябва да тръгнете. Насочете се на североизток, а после по брега, дневния, разбира се. Аз ще се постараю да задържа Бързия.

Фейджин не каза нито дума повече и запълзя на веригите си. Ник засъбира съчки и суhi клони, затича се към цепнатината, където започваше пътеката нагоре, и запали огън. После награби още съчки и треволяк. Така пътеката бе преградена с огнена преграда. Капките, които се търкаляха надолу по склоновете, се изпаряваха, преди да достигнат големия огън, и запълваха дъното с плътна завеса от зелени пари, в които тенебрийците не можеха да дишат.

Като подпалваше по пътя си всичко, което можеше да гори, Ник бързо догони Фейджин. Роботът одобри действията на ученика си, но въпреки това забеляза:

— Впрочем дали тези неща ще ни помогнат? Към края на нощта ще ни настигнат.

Минаха часове, а преследвачи не се виждаха. Ник започна по-трудно да се движи. Локвите и езерцата започнаха да се срещат по-често и станаха големи по размери. Фейджин минаваше направо през

тях. Ник трябваше да ги заобикаля. Иначе щеше да припадне от отровните газове и да загине.

— Изглежда сега и огньовете няма да им помогнат — каза Фейджин. — Това ми харесва.

— А на мен не — огорчи се Ник. — Отпред има дълбоки клисури и по тях текат сега широки и буйни реки право към морето. Ние скоро ще трябва да спрем и тогава те ще ни настигнат.

— Реки ли? Прекрасно! Бързия за нищо на света няма да преплува някоя река, а ние с тебе без усилия ще го направим.

— И как ще стане това? — зачуди се Ник.

— След малко ще разбереш.

Но реки наблизо нямаше. Те вървяха по брега на морето и далеч зад тях вече се появиха трепкащите светлинни на потерята. Тогава пред тях се разтвори широка долина, запълнена с вода. Спасителната река дойде съвсем навреме.

— Ник, приготви се. Сега ще те хвана. Не се бой, няма да ти се случи нищо лошо.

— Аз съм готов.

Работът допълзя до Ник. От тесните странични люкове се показваха четири шарнирни манипулатора. Те здраво, но внимателно подхванаха Ник и го качиха на горната плоскост на корпуса. Фейджин нагази в реката и тръгна по дъното. Момъкът веднага загуби съзнание, но това вече не беше страшно.

Петнадесет минути по-късно Бързия и воините му стигнаха мястото, където следите изчезваха в реката.

IV

— Е, колко време ще спечелите, докторе?

Рекър отговори, без да откъсва поглед от екрана:

— Предполагам, че остатъка от нощта и част от утрото, когато реката още не е изсъхнала. По часовник до изгрева остават двадесет часа.

— Впрочем, постарате се да не пренебрегвате особеностите на характера на Аминадабарли. Той ще започне да ви уважава за това, а и аз още повече.

— Ще направя каквото мога — обеща Рекър. — Но сега е най-добре той да не се появява още няколко часа. Прехвърлям Ник през реката... Ако предположите, че той ми е като дете, няма много да сгрешите. Нямам нищо против да поговорим, докато нещата вървят гладко, но в случай че прекъсна на средата на думата, не се учудвайте. Вие говорихте ли с децата?

— Да, и те са направо юнаци. Какво щастие, че с нея е това момче дромианче. Мисля си, че Изи би се предала, ако не се чувстваше отговорна за него. Той изглежда е признал ръководната й роля, следователно с децата всичко е наред. А, казах ли ви какво е открил мистър Сакииро? На батискафа са останали отворени няколко външни люка за илюминаторите. Мрежата електролитни устройства без съмнение е била подложена на корозия от газовете на външната атмосфера. Той смята да изпрати там вашите възпитаници за извършване на ремонта.

— Знам вече. И аз сам не съм измислил нищо друго. Но затова трябва отначало да ги намеря, а те от своя страна трябва да отидат при скафа, ако го открият. Засега ме успокоява това, че механизмите работят без проблеми и снабдяват децата с всичко необходимо.

— Така е, но Изи няма да издържи дълго при тази сила на тежестта.

Рекър се намръщи.

— Но може да пострада от нещо друго. Синтезаторите на батискафа произвеждат храна, годна за хората.

— И какво от това? Нима обмяната на веществата при тях е различна от нашата? И те дишат кислород и аз самият съм виждал да ядат наша храна тук на кораба.

— Сигурно сте прав, но е необходимо да се уточни. Потребностите от витамиини при тях са по-големи, въпреки че се хранят подобно на нас с въглехидрати, мазнини и белтъчини. Момчето може да получи авитаминоза, ако се задържи дълго там.

Рекър подсвирна и лицето му се намръщи. Отначало Рич помисли, че нещо се е случило на Тенебра, но на екрана, както и преди малко, се виждаше само реката. Тя беше широка поне миля. Дипломатът мълчаливо загледа как роботът се придвижва напред и достига отсрещния бряг.

Дъждът продължаваше. Факелът на Ник угасна и трябаше да включат прожектора — така можеха да забелязват навреме бавно падащите капки и да ги избягват. След като бе около десет минути в нормалната атмосфера, Ник започна да се съвзема. Веднага щом дойде на себе си, той избра по-дебел клон, запали го и пътешествието продължи както преди да преминат реката, но сега нямаше защо да се боят, че Бързия може да ги настигне.

В кабината за управление дойде смяната. Рекър съвсем не искаше да напуска поста си — долу обстановката продължаваше да бъде прекалено сложна, но разбираше, че няма това право. Човек не е приспособен да бъде буден и същевременно бодър през цялата тенебрийска нощ, която продължаваше две земни денонощия. Затова той разказа на пристигналия човек какви събития са се разиграли, какво трябва да последва и с нежелание си тръгна.

— Не мисля, че веднага ще успея да заспя — каза Рекър на Рич.
— Какво ще кажете, ако отидем в радиокабината и поговорим с Изи?

— Сега тя спи — отговори бащата на момичето. — Затова дойдох при вас да видя какво става. Впрочем един поглед в повече няма да ни попречи. — Той замълча за миг и след това добави: — Аз обичам да гледам, когато се събуджа.

Рекър не каза нищо.

Дежурният в кабината съобщи, че няма произшествия, след което двамата мъже седнаха пред екрана. Нямаха настроение за

разговори. Рекър почти беше задрямал, когато се чу гласът на Изи:

— Батискафът се движи. Ние се намираме на дъното и в илюминатора се виждат скали и някакви смешни неща, които приличат на растения, и ние бавно преминаваме край тях. Понякога сякаш подскочаме и се поклащаме. Когато докосваме дъното, чувам драскане и скърцане.

— Ясно, за сега няма основания за особени тревоги.

Рекър изключи микрофона и се обърна към Рич.

— Мисля, че скоро моите приятели ще достигнат батискафа. Признавам си, че не съм напълно сигурен какво ще съумеят да направят. И преди да даваме задачи на Ник, трябва да изчакаме неговите съобщения.

Дипломатите напуснаха радиокабината. Дежурният свързочник смутено погледна Рекър.

— Вярвате ли, че ще успеем?

— Вие имате предвид намерението ни да възложим на Ник и приятелите му ремонта? Нали? Не е чак толкова абсурдно, аз шестнадесет години ги уча на разни неща и знам техните възможности. Те са разумни същества като хората. И, разбира се, ще могат да съединят няколко проводника.

По лицето на дежурния премина съмнение.

— Ако се съединят тези проводници, които е нужно — измърмори той. — А как ще изолират връзките?

— Те приготвят лепило от черупките на разни животни. Аз ги научих на това. Трябва само да проверим дали веществото е изолатор, но дори това не ме интересува особено много.

Дежурният кимна в знак на съгласие. Двамата съзерцеваха мълчаливо экрана.

Дългата нощ още не беше свършила. Рекър изкара поредната си смяна в пункта за управление на робота и помогна на Ник и Фейджин да стигнат до мястото, за което смятала, че е най-близо до лагера на групата им.

Алтаир изгря и обстановката започна да се прояснява. Ник позна местността и каза, че след три часа са при съплеменниците му. Дойде смяната и Рекър уведоми за положението. И като капак на всичко от радиокабината дойде съобщение, че батискафът изглежда е спрятан. Рекър побърза към кабината.

Дипломатите бяха там и когато биологът се озова в кабината, Изи нещо разказваше.

— … откакто отново се преместихме. Вън продължава да е така тъмно, както и преди, но люлеенето не е тъй силно, изглежда тук течението е станало слабо. Ако правилно следя времето, Алтаир е изгрял и тогава водата се изпарява.

Момичето замълча и тогава Рекър я запита:

— Доколкото разбрах, нито ти, нито Мино не сте забелязали по време на дрейфа същества, които да живеят във водата?

— Имаше само растения или нещо, прилично на тях.

— А сега как е?

— Същото.

— Това означава, че не сте стигнали още до океана. Ник твърди, че там има животни. Ние готовим тук едно приспособление, което ще ви позволи да говорите направо с Ник и ще можеш да го насочваш. Повече няма да е нужно да преразказвам съобщенията ти.

— Колко ще бъде хубаво! Знаете ли, щом ви видях в пункта за управление на робота, поисках да говоря сама с Ник. А как ще говоря с него? Има ли външни микрофони и високоговорители?

— О, да, мистър Сакииро ще ти обясни как да ги включиш. А по моя канал ще говориш, докато Ник не дойде до вас.

— Добре. Ние ще се обадим отново, щом водата спадне. Мине е гладен и аз също искам да хапна нещо.

Рекър се отпусна на креслото и подремна няколко минути. Но усети глад и също реши да се нахрани. И тогава наистина му се приспа. Но вече бяха съобщили, че инженерът е поставил телекамера в пункта за управление, и той побърза да отида там. Трябваше да минат много часове, преди да намери време за сън.

… В лагера всички се бяха събрали и Ник разправяше на приятелите си за преживените приключения. Рекър слушаше внимателно, това се налагаше, понеже аборигените възприемаха света по-различно от хората. Но сега в разказа нямаше нищо ново.

После започнаха да говорят приятелите на Ник, които се бяха занимавали с картографиране на местността, и това отне няколко часа.

Прекалено много време…

* * *

Тази топография можеше да излезе през носа на учениците на Рекър и дори да прекъсне търсенето на батискафа или най-малкото да го забави. Но щастливата случайност им помогна да предотвратят това.

Докато разглеждаха картите, Бети неволно погледна околните хълмове и забеляза една фигура, която се мърна за миг в храстите. Тя веднага си помисли, че това може да бъде само някой воин на Бързия, и незабелязано за другите съобщи това на Ник. Опасността се оказа голяма — Бързия бе съумял да се прехвърли с хората си през реката и да стигне дотук.

Пресметливостта и решителността на Ник биха зарадвали Рекър, но и той в този момент не знаеше нищо. Младият момък се боеше да не изплаши разузнавача и започна да действа сам, без подсказането на Учителя. Неприятелският воин бе хванат жив. Наистина преди да счупи надве копията си, той искаше Фейджин да му гарантира безопасността и живота. Не бяха глупави тези пещерни диваци! Рекър с помощта на робота убеди пленника, че тук нищо не го заплашва, и веднага се появи нова идея. Той реши да привлече и племето на Бързия за търсенето на батискафа.

Монологът на Рекър се оказа прекалено дълъг и труден и за двете страни. Нали учениците му не знаеха нищо за батискафа и не беше лесно на тях и още повече на разузнавача на Бързия да се обясни какво представлява космически кораб. Като примитивна аналогия му послужи скърцащата количка. Нужно бе да намери такива думи, които Ник да разбере и да преведе на езика на тенебрийците.

— Тук, някъде наблизо, се намира „количка“ с мои събрата. Тя е долетяла от горе и не може сега да се върне обратно. В нея нещо се е счупило, както и при вас става, например с върховете на копията. Трябва да я открием и да я поправим. Как? Това ще кажа после.

Рекър успя да убеди разузнавача, че като награда ще научи племето на много полезни неща, като например добиването на огън, а после ще летят и други „колички“, които ще носят най-различни интересни и полезни вещи.

Рекър започна подробен инструктаж на „командата“ си. Раздели ги на три групи, показва къде трябва да търсят и те се разпръснаха. В

лагера останаха Ник и Бети да пазят стадото.

Той позволи на Изи да включи светлината. Макар нощта да бе далеко, прожекторите в тази сумрачна мъгла бяха добър маяк.

Започнаха дълги часове на очакване. Трите двойки се разпръснаха в различни посоки и връзка с тях нямаше и не можеше да има. След време се разбра, че една от двойките, Джон и Нанси, скоро бе видяла неясна светлина, но това бил кратер на действащ вулкан. Те се опитали да преспят край него, но когато огромна маса се отчупила и рухнала в огнената бездна, предпочели благоразумно да се оттеглят.

Скоро отново забелязали светлина. Този път било обикновен огън, около който нямало никой. Но само след минута прозвучали познатите гласове на Оливър и Дороти. Те също били забелязали вулкана, но нощта ги заварила по средата на пътя. А на този хълм се скрили, защото видели факлата на Джон и сметнали, че това са пещерните жители. Двете двойки се разположили край огъня, като до този момент не били изпълнили основната си задача...

— Изи! Ела при мен! Тук нещо шавна! — провикна се Мино.

— Идвам, Мино. — Екранът се пресече от момичето. — Сигурно е някакво животно, като тези, които Ник гледа в стадото си.

Последва дълга пауза, преди да се чуе гласът на Изи, но този път доста отдалече.

— Нищо не виждам, само храсти.

— Той беше тук преди миг. Съвсем същият като Ник. Ето там, до онзи храст стоеше — пропища Мино.

— Какво пък, ще почакаме. Той може бе ще се върне.

Рич погледна накриво Рекър и поклати сърдито глава.

— Ето от какво се страхувах. Те сега ще загубят желание за сън и почивка. И всеки храст ще им се струва...

Прекъсна го внезапен вик, толкова пронизителен, че те не можаха веднага да съобразят кой вика така.

V

— Татко! Доктор Рекър! Мино е прав, това е Ник!

— Кажи, има ли нещо на гърба си и какво държи в ръцете си?

— Да. Отдясно е вързана торба... нещо като раница, която е преметната през... е, как да го кажа... Ние на това място имаме бедро. Пред торбата виси нож и може би втори от другата страна. Държи четири копия, съвсем същите като на Ник и приятелите му. Колкото повече го гледам, толкова по-сигурна съм, че е Ник.

— Има ли брадва? — попита Рекър.

— Тя трябва да е отляво, не го виждам това място.

— Да... Сега ти ще имаш възможността да докажеш, че ще съумееш да се договориш и с хората на Бързия. Учениците ми носят само по две копия, а тези, които тръгнаха да ви търсят, взеха и по една брадва. Следователно планът трябва да се промени леко. Ние се надявахме, че нашите момчета първи ще ви открият, но случайността хвърли заровете си по друг начин и при вас е някой от ловците на Бързия.

— Доколкото разбирам, вашите разузнавачи няма да се върнат в лагера скоро? — попита Изи, като помисли известно време.

— Боя се, че е така. Не ги чакам, преди да измине седмицата. Но Бързия ще даде отговор на Ник по-рано.

— Ох, как бавно преминава времето на тази идиотска планета, където един ден е по-дълъг от четири. Доколкото зная, вие сте понаучили езика на Бързия, докато роботът беше в селото им?

— Да, но не много добре. Хората не могат да произнасят всички звукове на езика им. Ние записвахме всичко и ще ти го изпратим, ако сметнеш, че това ще ти послужи. Някои думи и аз ще преведа. Така поне ще има с какво да си запълниш времето.

— Изи, какво прави сега аборигенът?

— Ходи край скафа и сигурно го разглежда. Не се приближава много. Ако ни е забелязал в илюминаторите, не го показва с нищо. Още е сам, вие, мистър Рекър изглежда сте прав.

— Така е, не се съмнявам, че това е човек на Бързия — отговори Рекър. — Ако започне нещо да прави, веднага ми съобщи.

— Разбрано. Той се отдалечава в посоката, откъдето пристигна. Брадва няма. Вече почти не се вижда, прожекторите не стигат дотам. Отиде си.

Рекър погледна стенния часовник и бързо пресметна нещо наум.

— Остават четири часа, докато завали. Кажи, Изи, той носеше ли със себе си запален факел или някакъв огън?

— Не, но може би ще го запали по-късно.

— Племето на Бързия не знае да пали огън. А възпитаниците ни го правят с триене. Щом този абориген не е носел със себе си огън, той е най-много на три-четири часа път до Бързия, който е или при пещерите си, или близо до мястото, където Ник и роботът преминаха реката. Дори може да са по-близо до тебе, отколкото предполагам. Бъди нащрек и щом се появят, веднага ни дай знак. Тогава ще определим точно това разстояние.

— Разбрах. Ще наблюдаваме внимателно — отговори Изи. — А докато ги чакаме, защо не изслушаме записите с гласовете им? Колкото по-скоро започна да уча езика им, толкова по-добре.

Нощта настъпи и се появи ново усложнение, което очаквала. Руслото на реката се изпълни с вода и батискафът започна да плава. А с каква скорост — децата не успяха да определят.

И Рекър поръчаша:

— Веднага щом част от водата се изпари, машината ще изплыва на повърхността, както това стана в езерото. Дори може да се случи и през нощта, когато реката се влече в морето. Наблюдавайте дъното и ни кажете, когато започнете да се издигате.

— Разбрано, лесно ще го направим.

Но когато скафът спря, те бяха още на дъното. Към този час хората и от двата края на линията за връзка успяха да поспят. До настъпването на деня оставаха още няколко часа. Кой знае защо течението се беше забавило и тежкият батискаф заседна. Рекър смяташе, че те вече са стигнали океана, но това можеше да се провери само когато се съмне. А децата се заеха с тенебрийския език.

По едно време батискафът започна да изплыва. Движението беше така бавно и постепенно, че измина минута или две, преди децата да го усетят. Денят настъпи и разпръсна съмненията на Рекър — той точно

знаеше къде се намира машината. Сутринта реката изсъхваше много по-бързо. Той помоли Изи да слуша внимателно и повика Ник.

Работът тръгна към тенебрийския момък и когато двамата се срещнаха, Ник попита какво се е случило.

— Сега ще ти разкажа — отговори Фейджин. — Иди при количката, вземи ведрото и тръгни към мен. Аз ще бъда при онова езеро.

— Сега ще дойда.

Ник изтича нагоре по хълма. Рекър си служеше с манипуляторите на робота само в краен случай. Езерцето, за което бе споменал преди малко, заемаше кръгла долчинка и в този час се беше свило почти на самото дъно. Останалата в него течност представляваше олеум или сярна киселина със значителни примеси на метални иони и атмосферни газове.

— А сега направи следното — пусни ведрото в езерото, но отворът да не е съвсем надолу... не, не бива да се пълни. Леко го наклони. Така!

Ведрото беше наклонено и в него се вляха няколко галона олеум. Когато бордовете му се изправиха отвесно на повърхността на езерото, съдът остана в това положение. Ник истински се учуди. Той смяташе, че ведрото бързо ще потъне. Но скоро започна да разбира същността на закона на Архимед.

— Сега ще проверим каква тежест ще издържи, преди да потъне — каза Рекър.

Ник дори не попита какво знае новият глагол „потъне“. Без ни най-малкото възражение той изпълни всичко. За негово удивление ведрото не потъна дори когато го закри с клони и съчки. Но Рекър на спря дотук урока и продължи да преподава нататък. По негова заповед Ник запляска с крака по повърхността на езерцето. Вдигнатите вълни прехвърлиха борда на ведрото и то веднага потъна.

— Как мислиш, може ли да направите нещо подобно, което да издържи няколко души? — попита Рекър.

Ник не беше особено уверен.

— Може би да... Но какво ще правим с тази работа?

Рекър разказа за съобщението на Изи за разузнавача на пещерняците и спомена, че батискафът може да е стигнал морето.

Останалото Ник разбра сам. И веднага изпревари учителя си — такъв му беше характерът.

— Сега разбирам — възкликна той. — Корабът е в морето, където няма как да бъде достигнат. А вие ни показвахте как може да се пътешества по него. Вие искате ние да направим едно голямо ведро, да стигнем до кораба и да го изтеглим на другия бряг, където Бързият няма да може да ни досажда. Отлично! Ние веднага ще почнем да правим ведрото, щом се върнат останалите.

— Спри се, Ник. Да се прекосяват океани, дори такива малки и тихи като тенебрийските, не е толкова лесно. Трябва да помислим и за нещо друго — какво ще стане, ако се окажете в лодката през нощта в морето?

Ник се замисли.

— Когато нивото на океана се повишава — продължи Рекър, — плътността му пада и се страхувам, че още в началото на нощта вие ще потънете...

— Да — съгласи се Ник и отново се замисли, но после ентузиазмът пак бликна. — Почакайте, ведрото потъва, защото в него попада течност и то става по-тежко от изместения обем... Нали правилно казвам?

— Правилно.

— А какво ще стане, ако вместо ведро вземем торба, напълнена с въздух? Нека я завържем здраво и морето няма да проникне вътре, колкото и да се повдига.

— Наистина е така. Но торбата трябва да не пропуска нито капчица в себе си. Прекрасно ще бъде да се направи лодка от много такива торби. Дори някои от тях да започнат да текат, пак ще останете на повърхността.

— Разбрах.

— Значи, решихме го.

— А Бързия?

— Аз ще се заема с него. Нали му предложихме споразумение.

Ник се замисли.

— Е, и какво от това! Той може изведнъж да се откаже. Ако до корабчето вчера е бил негов разузнавач, той е решил сам да търси.

— Аз продължавам да мисля, че това е чиста случайност. Но ако ти си прав, ние ще се заемем с това, когато му дойде времето. Изи

казва, че с удоволствие ще си премери силите с Бързия. Нали вярно предавам думите ти, Изи?

— Ние се клатушкаме по-далеч от брега, отколкото мистър Рекър предполагаше — каза тя. — Той едва се вижда, защото и най-силният ни прожектор трудно го достига. Нищо не можем да разгледаме. Може би това е някакъв нос или група островчета.

— А Мино също ли нищо не вижда?

— Казва, че не — отговори Изи след малка пауза. — Впрочем зрението му е по-лошо от моето.

— Така... Тогава ти вероятно не си в състояние да определиш движите ли се, или стоите на едно място.

— Океанът е напълно спокоен и няма никакви вълни. Как да разберем движим ли се или не? Единственото, което виждаме, са големи медузи, които плават из въздуха. Те изглежда бавно отиват към брега.

— Така, добре — каза Рекър. — Следи океана, гледай нищо да не пропуснеш и просвещавай Ник, когато може да те слуша. Двамата с Бети ще направят всичко, което могат, но до пристигането на останалите едва ли ще бъде много. А те ще се върнат вероятно утре вечер по тенебрийския календар, което е пет-шест дни по нашия.

След малко Изи го повика:

— Реших да го кажа на вас. Вие казахте, че няма да се движим. Но ние от пет часа приближаваме брега.

Рекър се усмихна.

— Сигурна ли си? А може би брегът се приближава към вас?

— Напълно съм сигурна. Ние добре виждаме един участък на брега и не морето отстъпва от него, а ние се носим към него. И там има нещо, което също се вижда добре. Наистина едва сега го разгледахме както се полага.

— Какво е то? — попита Рекър, който по паузата разбра, че очакват от него точно този въпрос.

Изи го погледна с това изражение на лицето, което децата пазят за пред възрастните, когато са направили груба грешка.

— Тълпа туземци и са около петдесетина души — каза тя.

VI

Ник за пореден път погледна в посоката, където трябаше да бъде океанът. И, разбира се, нищо не видя. През нощта се принудиха да разположат лагера далече от брега, така че вълните да не ги достигнат. А той така много искаше да гледа и не само да гледа, но и да плава по морето. Сега те щяха да започнат да строят сала. Само двамата с Бети нямаше да успеят и се налагаше да изчакат да се върнат разузнавачите. Не им стигаше времето — стадото и осигуряването на гориво за огъня им отнемаха по-голямата част от деня.

Ник реши да направи проба. Но да заколи още едно животно от оредялото стадо, не пожела и затова двамата с Бети тръгнаха на лов. Няколко часа по-късно се върнаха и донесоха кожата на някакъв достатъчно голям звяр и тя бързо се превърна в непромокаем чувал. Младежът го огледа от всички страни и остана доволен. После го метна на рамо и се отправи към езерцето, където сутринта бяха правили опитите с ведрото.

Но този кожен понтон не достави на Ник никакво удоволствие. Направо претърпя поражение в съревнованието с надутия и високомерен чувал. Както и да се качваше на него, както и да го хващаеше с осемте си крайника, не успя нито един път да се задържи на него и непрекъснато се оказваше в езерцето.

Странният дуел го караше да изпада в бяс, но винаги щом се оказваше отгоре на чувала, се изпъльваше с решимост този път да запази равновесие. Накрая разбра, че надутият балон е в състояние да го задържи на повърхността и така уморен, но доволен Ник го помъкна обратно на брега.

— Не мога да преценя колко такива неща ще ни трябват още, но сигурно са много — каза той на Бети. — Салът ще бъде за шестима души, а двама ще останат да пазят стадото. Нека сега се редуваме с тебе. Ще ходим на лов и ще направим още няколко такива мехура.

— Добре — съгласи се Бети. — Но трябва да се научим да плаваме върху тези чували.

— Права си — съгласи се Ник. — Но може сега Учителя нещо да ни подскаже — предложи той. — Бети! Хрумна ми нещо! Нали помниш, той ни обясни, че гласовете може да се предават от едно място на друго с помощта на някакви приспособления? А ако Учителя съвсем не е Учител, а само такова приспособление, което довежда до нас нечий глас? Какво мислиш за това?

— Може и да си прав. Но има ли това някакво значение?

— Как да няма! Нали самият Фейджин казва, че колкото повече знаеш, толкова е по-добре.

— Той може и сам да ни каже, ако го попитаме. Винаги ни отговаря на въпросите, когато сметне, че ние не сме в състояние сами да намерим правилния отговор.

— Така е! Но сега е важно само едно — да построим сала! Не си струва да задаваме сега каквото и да било други въпроси. Учителя може да каже, че не бива да се разхвърляме по много неща.

— Добре — съгласи се Бети.

Така разговаряйки, те не забелязаха как стигнаха върха на хълма, където се намираше роботът. Ник и Бети подробно разказаха за извършеното, а Фейджин мълчаливо ги изслуша.

— Добре сте се справили — каза той накрая. — Нещо сте узнали. Какво ще кажете, ако направите дървена рамка, голяма колкото колибата, а чувалите завържете за ъглите. Така ще стане устойчив сал. И докато работите, помислете върху следното: батискафът се приближава към брега. Възниква една трудност. Бързия с голяма част на племето си е на този бряг и чакат кога машината ще бъде отнесена от течението при тях. Изи не можа да разпознае вожда, но никой друг не може да бъде. Освен това не ни е ясно и още нещо: приел ли е Бързия нашите предложения, или се грижи за собствените си изгоди? Засега на това нямаме отговор. Но ще се опитаме да го получим до края на деня и ако е отрицателен, ще ни се наложи да се справяме само със собствените си сили.

— Как именно?

— Ето! Над това и размишлявайте. Но каквото и да решите, без сал няма да се мине и затова го започвайте колкото се може по-бързо.

Учителя мълкна, а учениците се захванаха за работа. Няколко часа по-късно те стояха пред правоъгълна рамка с размери петнадесет на двадесет фута. За направата ѝ бяха употребили около тридесетина

пръта. Ник и Бети ги бяха свързали под прави ъгли и така се бе образувала здрава решетка. Но те се съмняваха, че тя може да им послужи за удобен под. Междините бяха така големи, че в тях краката им се мушнаха съвсем свободно, а крайниците на тенебрийците още по-малко от тези на хората са приспособени за хващане. Но с това неудобство изглежда трябваше да се примирят.

Те подробно казаха всичко на Учителя си и той ги похвали. Ник и Бетиоловиха в гласа на Рекър желанието да го оставят на мира, защото в този момент не му беше до тях. Батискафът бе стигнал на петдесет ярда от брега и бе заседнал на някаква плитчина. Тясната ивица море не позволяваща на Бързия и воините му да достигнат машината, но това разстояние не беше пречка на Изи да практикува тенебрийския език. Биологът нямаше възможност да слуша този разговор. Микрофоните за външна връзка бяха така разположени край илюминаторите, че момичето трябваше да вика, ако искаше да я чуват и на кораба. Но тя не се стараеше особено за това. Увлечена от интересните събития, тя бе забравила и за Рекър, и за баща си дори. Няя не я интересуваха много нито биологията, нито геологията, нито тенебрийският климат. На спасителите си тя не можеше повече с нищо да помогне и само очакваше от тях някакви съобщения. И сега се бяха появили разумни същества, с които можеше да размени някоя и друга дума. Затова тя с удоволствие бъбреше и хората горе на орбитата само в редки случаи успяваша да привлекат с нещо вниманието й.

Бързия наистина беше на брега сред тълпата. Рекър веднага съобщи това на Ник. Но Изи не можеше да разбере готови ли се той да спазва изработения план, за който бившият пленник на Ник сигурно му беше разказал. Рекър не знаеше как да си обясни подобна неосведоменост: или Изи лошо владее езика, или вождът съзнателно крие намеренията си. Това го караше да нервничи — неопределеността го тревожеше и дразнеше.

Към обед се върнаха Джим и Джейн. Те разказаха приключенията си, но това сега интересуващо биолога само като възможност да попълни знанията си по геология на планетата, а другото можеше да остави за после.

Двамата допълнителни работници с четирите си чифта ръце ускориха изработването на сала. Наоколо имаше доста повече зверове, отколкото в околностите на старото им село и броят на кожите започна

да расте бързо. Отначало поплавъците завързваха по четирите ъгли, а после, когато те станаха много, започнаха да ги закрепват навсякъде по краишата, така че в края на деня не можеше да се намери нито едно свободно място и за един чувал. Строителите не бяха мислили как това ще се отрази на устойчивостта на сала.

... Изи описваше с увлечение вълнуващата картина, която виждаше през илюминатора. Не веднъж бе преживявала нощен дъжд, но за първи път й се случваше да наблюдава непосредственото му въздействие на нивото на морето. Брегът се намираше в границите на непосредствената видимост и повърхността на морето се издуваше над него в съответствие с разреждането на олеума от водата. Гледката бе необикновена и предизвикваше тревога. Децата сякаш наблюдаваха брега от горе. Батискафът изплаваше и издутото море го бе понесло в дълбините на сушата. Така продължи, докато плътността на течността не стана прекалено малка да удържи съда на повърхността. Той започна да потъва, но вътре в него още дълго време се усещаха тласъци — движението му не спираше.

— Татко! — завика Изи. — Аз не виждам вече нищо! Ние може да прекъснем предаването. Искам да спя. Ако потребва, вие ще ни събудите.

VII

Тенебрийските нощи се оказаха най-тежки за дромианина Аминадабарли. А за хората, които имаха работа с него, докато над тази част на планетата цареше мрак, те бяха още по-тежки. Той просто не можеше да понася хора, които се занимаваха с работа, нямаща пряко отношение към спасяването на сина му. Необуздаваните с нищо емоции бързо го доведоха до мисълта, че хората са най-бездушната и недружелюбна раса в цялата Галактика. Дори усилията на Рич, който непрекъснато му намираше някаква работа, не можеха нищо да променят.

През нощта надигналото се море пое сала с четиримата тенебрийци и ги изхвърли на другия бряг. През това време батискафът се оказа на материка. Подобно на сала той завърши пътешествието си в едно друго езерце, на дъното на друга долчинка, където заседна в плитчината. Изи и приятелят ѝ дромианин се оказаха сякаш в нещо херметично и прилично на замък, обграден с ров, който надеждно препречваше пътя на Бързия.

А вождът се оказа там, където искаше. Само час след като езерцето престана да се изпарява, пещерните жители се появиха, въпреки че през нощта батискафът бе отнесен на значително разстояние от първоначалното си положение.

— Оттук вече морето не се вижда — съобщи Изи.

Появяването на Бързия никак не разтревожи момичето. Тя смяташе, че е в прекрасни отношения с него. Не се развълнува особено и от вестите за нощните приключения на Ник.

Резултатът бе сравнително добър. Ник и Бети, Джон и Джейн се оказаха невредими след преживените изпитания. И те, и картите, и оръжието им оцеляха. Сега трябваше да намерят мястото на лагера им, въпреки че Рекър се съмняваше дали ще намерят нещо от изоставеното си имущество.

— Защо изобщо ги изпратихте да търсят? — намеси се Аминадабарли. — Работът може да върви по брега със същата скорост,

с която те гребат на този проклет и глупав сал. При това салът се намира не в морето, а на сушата. Ако се надявате, че вашите ученици ще свършат поне нещо, защо тогава те да не тръгнат заедно с робота?

— Защото без сала те няма да могат да се доберат до нашите деца. За останалото сте напълно прав. Ако го намерят, те ще трябва да се върнат за сала.

— Разбрах ви — каза дромианинът.

Рекър неволно го погледна. Ако се пресмята по мярката за дромианско търпение, този тип се държеше необикновено любезно. Защо? Но сега нямаше време да анализира тази тема. Ник и спътниците му все още се нуждаеха от непрекъснато наблюдение.

В главата на дромианина се появи някаква мисъл. Той се отправи към каютата си, легна на пода и започна да размишлява за всичко на спокойствие. След два часа, безкрайно доволен от себе си и преизпълнен с още по-голямо чувство на превъзходство над безмозъчните хора, той се отправи към радиокабината, където смяташе да сподели със сина си и момичето от Земята блестящата мисъл, която би трябвало да способства за успешното им и бързо спасяване.

Както винаги, радиокабината беше изпълнена с хора до краен предел. Един непознат за дромианина човек стоеше пред камерата.

— Изи! — викаше той в микрофона. — Разбра ли ме? Попитай сега Бързия: Наистина ли знае кога и къде ще се появят нови реки и хълмове? Попитай го защо не се страхуват да живеят в пещерите, когато скалата може по всяко време да рухне от подземен трус?

— Добре, сега ще запитам — спокойно отговори момичето и лицето й изчезна от екрана.

Разяреният Аминадабарли дори не забеляза това. Тези дребни уродливи душички се осмеляват да присвояват идеи, които се бяха родили в неговия мозък. В случая съвсем не е важно, че той не ги е разработил в детайли. Те трябваше да доведат до същата мисъл, която преди малко изрече земният учен. В това дромианинът беше напълно уверен. Но възможно е хипотезата да е недостатъчно обоснована... Предположението, че пещерните жители са способни почти инстинктивно да прогнозират тектоничната дейност и предварително знайат къде ще бъде отнесен батискафът и затова така бързо са го намерили... е, това звучи някак си неубедително. Така е, каза си той, като поразмисли добре, концепцията е чисто спекулативна. Просто да

ти стане жал, че момичето ще си губи напразно времето. Сега той сам ще се заеме с това и ще разкаже на сина си за слабите места на тази хипотеза. А после ще предложи по-перспективен план, но... когато го разработи по-детайлно.

В този миг видя, че и Аминадорнелдо изчезна от екрана. Сигурно е тръгнал с момичето от Земята. Какво пък, не е голяма беда. Все ще измисли нещо. Петнадесетина минути той бе потънал в размишления и почти не чуваше празното дърдорене на хората. После децата се върнаха спокойни и доволни. Изи веднага заговори.

— Струва ми се, че вие се оказахте прав — произнесе тя с детското си гласче. — Те просто се удивиха, че има същества, които не знаят предварително кога ще започнат трусовете или кога ще излезе извън бреговете си дадено езеро и накъде ще се разлее. Дори им беше трудно да ми обяснят по какви признания го разпознават.

Геофизикът, който разговаряше с нея, и колегите му си размениха бързи погледи.

— Нека все пак се опитат да обяснят! — каза той. — Записвайте това, което казват, и ни го предавайте. Никак не е важно дали сте разбрали нещо, или не. После ние ще използваме учениците на Рекър да изучим динамиката на процесите в кората на планетата!

Да се занимават сега с такива дреболии! Това се оказа свръх търпението на Аминадабарли. Той пренебрегна нормите на вежливост, било земна, било дромианска, и се запромъква във вътрешността на кабината. Обтекаемото му тяло разсече тълпата земни хора като стремителен кораб и застана пред екрана. Веднага, без да обръща внимание на Изи, бързо заговори на сина си, като изпускаше пронизителни звуци, от които земните уши възприемаха само болката. Хората не смееха да го прекъснат. Размерите му и крайниците с по десет остри нокътя на пръстите просто призоваваха за благоразумие дори онези, които не познаваха нрава на тези същества.

Синът му явно се опитваше да вмъкне поне една дума в словесния поток на баща си, но напразно. Възрастният мълкна едва когато изчерпа напълно речника си. Той веднага получи отговор, но вместо дромианчето заговори Изи, разбира се, на родния си език, тъй като човешките гласови връзки не са способни да възпроизведат звуковете на този своеобразен език.

— Мино знае всичко, сър. Доктор Рекър ме помоли да ви кажа и на вас, щом се появите. Вие си тръгнахте от пункта за връзка точно преди да започна предаването. Нещата стоят така: Ник ще се опита преди настъпването на нощта да дойде колкото се може по-близо до нас. А после те ще помъкнат сала по сушата. Бързия каза, че те от вътрешността на морето ще забележат светлината на нашите прожектори. А роботът се отправи обратно в лагера, за да посрещне останалите и да им покаже пътя насам.

Грамадният дромианин първоначално се втрещи, но бързо намери в себе си сили да прояви учтивост и заговори на английски.

— Вие помолихте ли Бързия да обясни как да дойдат от лагера до мястото, където се намирате? — объркано попита той.

— Разбира се. Затова се сети Мино. Аз трябваше по-рано да кажа на доктор Рекър или на някой друг от вас.

Поласкан от съобщението, че това предложение излиза от сина му, Аминадабарли забележимо се успокои. Повечето от присъстващите на разговора хора вътрешно се усъмниха в истинността на думите й. Те знаеха добре на колко години е малкото момче и освен това имаха ясна представа за самата Изи.

— Колко време е необходимо на Ник да ви стигне? — запита Аминадабарли.

— Според Бързия, той ще дойде пешком някъде по пладне.

— А вие не предложихте ли на вожда също да направи подобен сал като Ник?

— Предложих им. Той въобще не можа да си представи какво е това. Ловците от племето ще съберат колкото си искат кожи, но не знаят как да ги направят като чували и... херметични. Не знаят да правят лепило. И аз не зная. Затова Бързия чака Ник да дойде тук със сала си.

— И, разбира се, веднага ще му го отнеме!

— О, какви ги приказвате! Той няма нищо против Ник. Казах му кой е Ник, как роботът е откраднал яйцата в клисурката на хълма; той сякаш се разсърди, но не много. Аз обещах да го науча на всичко което поиска да узнае. Ние с него сме в добри отношения.

Дромианинът не можеше да скрие учудването си.

— Доктор Рекър ли ви посъветва така?

— Не, сама го измислих. По-точно заедно с Мино. Ние сметнахме, че най-правилно е да се сприятелим с пещерните жители. Възможно е те да не успеят да повредят батискафа, ако ни се разсърдят, но така е по-добре.

— Разбирам ви!

Дипломатът беше в известна степен объркан. В края на разговора той бе крайно учтив и тръгна към наблюдателния пункт, където се надяваше да срещне Рекър. Едва грамадното му тяло се източи от радиокабината, и учените заляха момичето с поток въпроси.

През това време четиридесета туземци и роботът вървяха на юг и отговаряха на безбройните въпроси от кораба. Дромианинът се удиви, че в тясното пространство на наблюдателния пункт са се събрали толкова много хора и не можа да схване веднага за какво така оживено се спори.

— Защо не опитаме по метода на „засечките“ да определим разстоянието? И в района на скафа, и край лагера вятърът духа по посока на вулкана.

— Възможно е да сте прав, но ние не знаем точната посока. И освен това вятърът може да се мени под въздействие на кориолисовите сили.

— Е, това отклонение на планета като Тенебра ще бъде незначително. Какво ни пречи да определим и обратния азимут. Нали планината е вече обозначена на картата. Следователно, можем да използваме посоката на вятъра и да засечем местоположението на батискафа.

Дромианинът нищо не можеше да разбере от този разговор. Едва след няколко минути загря, че става дума за новооткрит вулкан. Ясно беше, че такъв мощен източник на топлина може да предизвика въздушни потоци дори в прекалено плътната атмосфера на Тенебра.

— А какво ще стане, ако вятърът всяка нощ премества батискафа навътре в материка? — попита той. — Няма ли нашите деца да се окажат близо до вулкана и това да бъде опасно за тях?

— Засега няма нужда да се тревожим. Какъвто и ще да е вятърът вътре в материка, морето все ще бъде главно от вода, така че далеко няма да ги отнесе. Освен това съм готов да се обзаложа, че ако изригването на вулкана не престане, то нито през деня, нито през

нощта на много мили от кратера въобще няма да има вода в течно състояние.

Аминадабарли не изчака края на монолога. Беше се появил нов повод да се вълнува, а това той умееше да прави прецизно. Втурна се навън и затича към радиокабината с пълна скорост.

Докато обсъждаха новата сензация, учените бяха оставили децата на спокойствие. Дромианинът не се замисли какво правят те в момента, спят или беседват с пещерните жители, и незабавно смути покоя им.

— Мис Рич! Мино! — завика гръмогласно в микрофона.

Пред екрана се появи Изи и потри с юмручета сънените си очи. Дипломатът не разбра този жест или съвсем дипломатично се направи, че не го разбира.

— Къде е синът ми?

— Спи — обикновено Изи не беше толкова кратка.

— Тогава ще поговоря с тебе. Вие чухте ли какво казаха за вятъра? И за причината да духа?

— Да. Било някакъв си вулкан. Веднага щом чух за него, заспах. Какво има? Нещо ново ли?

— Не е никаква новост. Тези врачи — учените, вашите съотечественици, изведнъж се досетили, че всяка нощ батискафът ще бъде отнасян към вулкана и вас ви заплашва сериозна опасност. Какво мисли за това приятелят ви Бързия?

— Доколкото зная, няколко дни нищо не ни заплашва. Светлината на вулкана не се вижда оттук.

— Вие не го виждате. Важно е какво виждат и мислят туземците. Вие питахте ли Бързия?

— Не. Аз едва преди малко узнах за това. И въобще не ме тревожи. Ако те бяха видели светлината, биха ни казали, защото биха сметнали, че това е роботът. В най-лошия случай ние ще приближим вулкана след няколко тенебрийски дни. Поне няма да е утре.

— Не утре ли? Кой приказва за утрешния ден? Не, за мен е истинска тайна как вие хората сте успели да създадете такава цивилизация? Разумните същества правят планове за бъдещето си! Разбирате ли това?

— Разумните същества не правят прибръзани изводи — отряза го момичето, което бе изгубило търпение за първи път след аварията. —

Аз не правя планове за вдругиден, щом има възможност утре да ме няма вече тук. Моля ви, кажете на мистър Сакииро да подготви катера за срещата.

Тя се обърна и излезе, по-точно изчезна от полезрението на камерата. Дипломатът бе така поразен, че дори не се разсърди на нейната неучтивост.

VIII

Изи се беше събудила, когато Ник се добра до батискафа. Лесно успя да го открие. Светлината на прожекторите се виждаше добре от крайбрежието. Вятърът духаше право към батискафа. Пристигналите тенебрийци още не знаеха нищо за вулкана и мисълта, че може да се отклонят от пътя, не ги тревожеше особено. Като излязоха на брега, те нарамиха сала и тръгнаха към огънчетата.

Фейджин с четиримата си питомници беше вече тук. Дори бавноходният робот се движеше по сушата по-бързо, отколкото тромавият и прекалено голям сал по морето. Бързия беше в добро настроение.

Бяха изминали едва няколко минути след идването на работа и той поиска да му покажат как се добива огън. Изи нареди на Джон да го научи. Той се подчини, извади лъка си и след две минути пламънчетата заиграха над примитивното огнище. Бързия схвани веднага и сам се захвани за работа. И когато Ник, Бети, Джон и Джейн дойдоха, като влячеха сала, вождът вече знаеше как се добива огън и настроението му беше отлично.

Горе на орбитата обаче настроението беше тревожно. Изи се събуди сърдита. Тя не беше забравила оскърбителните реплики на дипломата и отказа да дава обяснения не само на него, но и на останалите защо смята, че те с Мино ще напуснат батискафа още преди края на следващия тенебрийски ден. Тя се държеше съвсем по детски. Но нали наистина беше дете! Помолиха съветника Рич да се намеси. Той се вгледа в лицето на дъщеря си и после каза:

— Моля ви, кажете на мистър Сакииро да подгответи катера за среща с батискафа. Доколкото разбирам, необходимо е известно време за закрепване и регулиране на външните ускорители.

После рязко се извърна, напусна помещението, без да отговаря на сипещите се като град въпроси, и се заключи в каютата си.

— Какво да правим сега? — запита Сакииро.

— Това, което той ни помоли — отговори друг учен.

Рич изглеждаше уверен, че момичето знае какво говори.

— Той е уверен, така е. Но тя?...

— Какво пък, дори детето да е сгрешило, няма да има никаква вреда, ако подгответим спасителния катер за полет — каза трети. — Защо тогава се тревожите толкова много?

— Просто ние добре си представяме какво ще стане с Изи и баща й, ако тя греши — отговори геофизикът. — Добре ще бъде, ако тя знае какво казва. А ако просто е ядосана на онзи десетокрак бобър и без да помисли, е избъбрила това... — той сложи край на дискусията, като вдигна един телефон и предаде на инженерите молбата на Рич.

Работът наблюдаваше хода на събитията, но вече не беше в центъра им. Учениците му изглежда се вляха в племето на Бързия и получаваха наредждания от него или от Изи направо от батискафа. Никой не се обръщаше към Фейджин да пита какво да прави и как да го прави. Нещата се развиваха с такава бързина, че Рекър започна да изпуска доста от тях. Той чу за спора на Изи с Аминадабарли, за намерението ѝ утре да напусне Тенебра, но и понятие си нямаше как тя възнамерява да стори това.

Рекър имаше представа с какво се занимават туземците, но не всичко му беше ясно, а да пита напразно, нямаше никакъв смисъл. И въобще не беше в състояние да се досети, че момичето прекъсна предаването на информация само и само досадният дромианин нищо да не узнае. Тъй или иначе, Рекър остана само наблюдател и се задоволи да фотографира, да записва достигащите до микрофоните разговори и да се опитва да изтълкува разбраниите думи.

Салът беше пуснат в езерото и Ник заедно с Бети закараха Бързия при батискафа. Рекър видя как край един илюминатор децата разговаряха с тенебрийците, но не чу нито една дума. Работът се намираше прекалено далеч. А беседата бе дълга и оживена и свърши едва когато се стъмни. После салът се върна на брега. Всички започнаха да прибират нещата си и скоро потеглиха на път. Пещерните жители помагаха при носенето на сала и тегленето на количката. Вождът за пръв път се обрна към робота и му заповяда да ги следва. Преводач беше Ник. Рекър реши, че туземците се оттеглят, защото смятат така да се спасят от нощното настъпване на морето. Естествено бе да се очаква, че то отново ще се разлее както миналата нощ.

— Къде ли ще бъде отнесен довечера големият кораб? — попита той не толкова от любопитство, колкото да даде възможност на пещерните жители да демонстрират прогностичния си дар. За него не беше важно какво точно ще кажат. И предполагаше, че вождът няма да благоволи да даде отговор, но той бе във великолепно настроение и тръгна заедно с робота, като весело говореше, а Ник превеждаше.

Вождът подробно описа местността, където отиват и където по негово предположение ще бъде отнесен батискафът. Той разказа също и за начина, по който узнава това. Геофизиците слушаха, правеха записи и грижливо наблюдаваха магнетофоните, които регистрираха всеки звук на беседата.

В тази част на системата на Алтайр цареше такова безметежно спокойствие и щастие, каквото едва ли някога е преживявала. Може би само Аминадабарли и Рекър не се поддаваха на общото благодушно настроение.

Изминаха два часа. Бързия спря хората си. Нощта встъпи в правата си и веднага започна да вали дъжд.

Лесно можеше да се разбере какво преживяха геофизиците, когато батискафът не се оказа там, където го очакваха. Всеки от учените изказваше своя хипотеза и никой не слушаше другите. Аминадабарли от напрежение загуби съзнание и в продължение на няколко минути се говореше само за способите за оказване на първа помощ. За щастие той скоро сам се съвзе, защото никой от хората и понятие си нямаше как може да му се помогне.

А след четвърт час откриха батискафа на предишното му място. Родителите въздъхнаха с облекчение, докато геофизиците на кораба и тенебрийците на планетата недоумяваха как се е случило. Споровете се разгоряха с нова сила. А край батискафа закипя работа. Туземците работеха по-някакъв план, но Рекър така и не успя да разбере какво смятат да направят.

Бързия изпрати наоколо няколко ловни дружинки, като във всяка имаше питомник на Фейджин, въоръжен с брадва. Салът непрекъснато сновеше между брега и батискафа. Вождът и няколко негови помощници внимателно разглеждаха обвивката на машината. Изи не спираше да разговаря с тях, но Рекър и другарите му не можеха да доловят нищо.

Туземците се заинтересуваха от горната част на корпуса, където се отвеждаше излишната топлина от жилищните помещения, и се закатериха по многочислените куки и скоби. Равновесието на батискафа, изработен достатъчно закръглен, се наруши и той се разклати, после се задвижи към сала. Любознателните туземци побързаха да напуснат несигурното място и наскочаха в езерото.

Салът се приближи до работа и най-после Рекър чу няколко изречения.

— Ние можем да спечелим много време — каза Ник на Бети. — Ако учителите вътре нямат нищо против, ние ще избутаме този предмет по-близо до брега и там ще ни бъде по-удобно да работим.

Те бълснаха сала във водата и загребаха към батискафа. Този път Рекър знаеше за какво става дума и като видя как Изи кимна, разбра, че преговорите са завършили успешно. Той се разтревожи и веднага позвъни на инженерите. Те казаха, че батискафът е абсолютно херметичен и преместването му, дори с търкаляне, няма да доведе до никаква повреда, освен до интересни усещания за младата команда на борда.

Салът се насочи към брега и Ник нещо викна на Бързия. Рекър схвана само няколко думи, но те бяха достатъчни. Вождът се качи при тях и поеха към батискафа. Там Бързия и Бети се хванаха за скобите и започнаха внимателно да се изкачват нагоре. Ник остана в сала, като се приготви всеки момент да го отмести настани. Работата премина без произшествия. Туземците акробати показаха необикновена ловкост. Те се държаха над самата повърхност на олеума. За щастие скобите бяха разположени равномерно по целия корпус, въпреки че Бързия и Бети едва ли са знаели за това от по-рано.

Батискафът се обърна два пъти и се оказа на плитчина. На това място почти не плаваше и Бързия и Бети трябваше да поискат подкрепление. Само тяхната тежест не достигаше. След третото претълкуване тумбестият корпус легна с десния си борд на брега. Тенебрийците скочиха от него и веднага възникна малко усложнение. Машината тръгна да се връща. И Рекър трябваше да се намеси — обясни на Ник, че от страната на езерото е необходимо да подложат дървени трупчета. Изи и Мино с интерес наблюдаваха работа, който бе на няколко крачки от тях. Биологът побърза да ги заговори — искаше да узнае какво смята да прави момичето.

— Здравей, Изи! Най-после сме заедно.

— Здравейте, докторе. И питомците ви са тук. Мислех си, че ще успеем да минем и без тях, но те прекрасно ни помогнаха. Искате ли да погледате какво ще правим сега?

Този въпрос направо изненада доктора.

— Да погледам ли? Та ние едва започваме да работим. Сега ще повикам инженерите. Нека чуят какво ще кажа на Ник и приятелите му. Би трябвало да са вече тук, но не очаквах да ви открием толкова бързо. Ние ще изясним какво е станало с проводниците — дали прекъсвания, или корозия, и ще...

Момичето заговори, преди той да произнесе последните думи, но поради двусекундното закъснение на сигнала Рекър не я чу веднага.

— Докторе, моля ви за извинение, но не искам Ник да се забърква с проводниците. Аз нищо не разбирам и си представям добре как той ще се обърка там. Ние скоро ще излетим и без това. Кажете му, че е най-добре да не се навира в отворените наблюдателни люкове, ако те наистина са отворени.

Изи говореше вежливо, както винаги, но в гласа ѝ се усещаше една твърдост, която не можеше да не се забележи. Рекър първо се смути, а после се възмути.

— Защо не искаш Ник да работи? Кой може да го замени? Наистина той не знае нищо за електричеството, но ще има ли някаква полза, ако го заместиш ти или Бързия? Ние обмисляме този план няколко седмици и ти не можеш да...

— Не зная колко време сте го обмисляли, но аз мога — отвърна Изи учтиво. — Бързия ще направи това, което го помоля, Ник — това, което Бързия му заповядва. Отначало ние ще се опитаме да осъществим предложението на Бързия. Сигурна съм, че нещата ще тръгнат както трябва, е, ако нещо не стане, тогава ще се върнем към вашия план.

Рекър безпомощно се огледа и от неудобство започна да се поти. Момичето е право. Той няма никаква възможност да наложи волята си. Може би баща ѝ? Но съветникът се намираше в радиокабината и на лицето му личеше израз на задоволство. Биологът трябваше да се предаде.

— Е, какво пък, Изи. Добре, направете каквото сте замислили. Но защо не ми кажеш какъв е този план на Бързия? И защо не се

доверяваш на нас, а ти е хрумнало да се вслушваш в съветите на невежия пещерен жител?

— Вашите учени приятели дори прекалено много се вслушват в съветите му — язвително отговори Изи. — Ако сега започна да ви разказвам, ще ме чуе бащата на Мино, ще започне да ровичка насамната и да търси недостатъци, а татко само ще се вълнува. Вие просто гледайте какво ще правим. Остава ни малко време, преди да почнем.

— А какво мисли твойят млад приятел? Не се ли сърди, че не посвещаваш в тези замисли баща му?

— Той няма нищо против, нали, Мино?

— Наистина е така — изпиця гласът на младия дромианин. — Татко ми заповядда да правя всичко, което каже Изи, а после беше така груб с нея. Ние ще му покажем какво можем!

Като чу това, Рекър неволно сбръчка челото си и вътрешно се засмя. Ако нещо можеше да постави Аминадабарли в глупаво положение, то...

Планът на Бързия бързо престана да бъде загадка. От далечината се показаха група аборигени, които дърпаха неподвижното тяло на летящ хищник. Опасните пипала бяха отсечени: ето защо, когато тръгваха, ловците бяха взели брадви. Част от газовите мехури на съществото бяха продупчени — да не се издигне тялото нагоре, — част бяха оставени здрави. Не беше никак трудно да се досети човек как възnamеряваха да ги използват.

Водородните камери в долната част на корпуса имаха за изравняване на налягането предпазни клапани, които завършваха с изходни тръбички от пластмаса и през тях се изхвърляше навън излишният газ. Обикновено налягането на атмосферата държеше тези тръбички затворени или, по-точно казано, сплескани. Но през тях с помощта на друга твърда тръба бе възможно да се вкара в камерата газ или течност. Това се опитваха да направят сега тенебрийците. Рекър не знаеше от какво точно са направили тръбите, но не се удиви от находчивостта им. Разбира се, при пълненето се губеше много газ, но това не беше важно. Летящи хищници — с лопата да ги ринеш!

— Стана ми ясно — каза той след няколко минути. — Но възниква една опасност.

— Каква? — веднага запита Изи. Очевидно и тя криеше някакви съмнения.

— Батискафът е изчислен да лети с подемната сила на водорода. Сигурна ли си, че газът, който смятате да използвате, ще ви издигне така високо, че да може да се включат ускорителите? Дори да успеем да прехвърлим на борда инженер, който да...

— Защо мислите, че този газ не е водород?

— А ти защо смяташ, че е водород?

— Е, а може ли на тази планета да се намери нещо, което е по-леко от парообразната вода?

— Амин... Сигурно има още много газове... Всъщност не зная. За това не съм помислял. — И тогава се досети. — Ти какво, да не си говорила с инженерите?

— Разбира се! Не искам да бъда прекалено дръзка, но кажете ми, от кого другого бих могла да узная нещо съществено за нашия батискаф? Вие естествено добре познавате планетата, но това така малко ни...

— Ето какво било... — бавно процеди Рекър. — Аз действително не съм се занимавал много с батискафа, но за проводниците приказвахме с инженерите.

Всъщност така решиха проблема. Ник си припомни за поведението на сала и се погрижи предните камери да бъдат запълнени повече. Когато батискафът изплува, вятърът го понесе към вулкана. Той се издигаше така бавно, че децата до насита се нагледаха на величественото и страшно зрелище. Когато навлезе в нагретите слоеве на атмосферата, машината заплашително започна да се снижава към огнедишащата планина, но скоро се спря и тръгна нагоре, водородът в камерите също се нагря. Бликащата отдолу светлина постепенно се отдалечаваше и помръкваше. Щастливата Изи и нейния приятел зачакаха срещата със спасителния катер.

ЕПИЛОГ

— Аз продължавам да твърдя, че хората са безпомощни и некадърни същества — колкото и да беше щастлив, Аминадабарли трудно успяваше да се раздели с мисловните си конструкции. — Вие изгубихте цели седмици, като се опитвахте да организирате спасителна експедиция, докато някакви си там диваци, почти без знания, се оказаха къде по-пресметливи от вас. Защо вашите агенти на планетата десет или двадесет години са били обучавани, когато за една седмица узнахте повече от аборигените, с които преди и пръста не си мръднахте да установите непосредствен контакт!

— Ха, аборигените! — възрази Изи. — Те веднага биха се опитали да изядат робота. Не забравяйте, че ние с Мине добре опознахме Бързия. Той не докосна робота единствено защото можеше да го учи с помощта на Ник. Иначе... най-малкото не би му обърнал внимание или веднага би го разбил на парчета.

Аминадабарли потърси очите на сина си, но той размаха глава в знак на съгласие с думите на момичето.

— Е, каквото било, било — каза дромианинът, — но тези аборигени с тяхната интересна култура могат да бъдат полезни и аз скоро ще го докажа.

— Как? — запита Рекър.

— След три месеца тук ще пристигне експедиция от Дрома. Аз ще уредя тази работа. Ние бързо ще се разберем с Бързия и тогава ще видим кой ще обогати геофизиката със знания от Тенебра!

— Нима не е по-изгодно да работим съвместно и да си разменяме информацията?

— До гуша ми дойде от сътрудничество с хората. И ако още имам авторитет на Дрома, сънародниците ми ще се съгласят с мене. Синко, ти нали научи езика на Бързия?

— Да, татко, но...

— Да не чувам тази дума „но“. Разбирам, че си станал приятел с Изи... и предполагам, че като е прекарала толкова време заедно с тебе,

тя е станала по-малко отровна от повечето си сънародници, но помни, че аз познавам добре нещата. Свържи се с Бързия!

— Но аз не мога, татко.

Даже хората разбраха, че дипломатът е смутен.

— Не можеш? Как така да не можеш? Ти каза, че си научил езика им...

— О, така е, добре ги разбирам, но не мога да говоря.

— Значи, ти си слушал, слушал, а да говори си оставил на момиченцето от Земята? Така ли? Срам ме е за тебе. Ти прекрасно знаеш, че никога не трябва да се изпуска възможността да се научи нов език.

— Аз не съм я изпуснал, татко.

Аминадабарли започна да се гневи.

— Тогава, в името на двете светила, кажи ми с какво си се занимавал през цялото това време?

Хората, които вече добре го познаваха, никога преди не бяха чували да говори с подобен на гръм глас. Мине безпомощно погледна момичето.

— Добре — каза тя. — Сега ще ви покажем какво сме научили.

Те застанаха пред микрофона. Изи го включи. После, без да откъсват един от друг очи, те започнаха. И зазвучаха странни звуци. Ту говореха заедно, ту звучеше гласът на дромианчето, когато бе необходимо да се вземе прекалено висок тон, ту само Изи, когато трябваше да се мине в ниската област. Като отговор от високоговорителя потекоха подобни звуци. Изи отговаряше на Бързия и същевременно с ръце даваше знаци на Мино какво да каже понататък. Те явно си бяха изработили своеобразен код за глухонеми, с който се обясняваха помежду си. Естествено бе, че приказват къде побавно от туземците, но нали ги разбираха отлично!

— Той е тук, господин съветник — каза Изи след кратка пауза.

— Какво ще пожелаете да му предадем? Групата преводачи е готова за работа. Надявам се да простите на Мино сътрудничеството с момиче от Земята. Впрочем ние нямахме никаква друга възможност.

И никому не мина през ума мисълта да се разсмее.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.